

TIPKIBASIM

KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ

SAYI: 38

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ

OCAK 2020

İÇİNDEKİLER

Merhaba, Ben Yeşil	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Turuncu Renkli Otobüs	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Kayıp	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Hayat Paradoksu	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Doğu'dan Uçan Kuş	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Anna Suzante	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Güzel Günler Gelecek	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Başarılı Bir Kadının Öyküsü	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Sudan Sebep	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Beni De Okuyun!	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Sevgili Jane Eyre	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Özel Bir Çocuk	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Kimler Özgür	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Duygularım	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Ağaç Ev	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Kış Yardımı	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Görmeyen Gözler	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Sinirliler Ve Mutlular Kümesi	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Hüseyin'İN Hayat Sınavı	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Kaderle Dans	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Gülümseme Kasabası	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Melek Yüzlü Kadın	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Pelin Başkan	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Demokrasi Ormanı	Hata! Yer işareti tanımlanmamış.

Kurak Köyün Âşıkları Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Ümitvâr Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Yiğit Türk Askeri..... Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Ayşe'nin Başarı Hikâyesi Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Bir Damla Su Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Yayla Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Hem İyi Hem Kötü Hata! Yer işareti tanımlanmamış.
Küçük Kayakçı Hata! Yer işareti tanımlanmamış.

ÖN SÖZ

Her yol gibi yazma yolu da görünen görünmeyen engellerle doludur. Önemli olan bu engellere takılmadan hisleri kâğıda dökabilmektir.

Bazen yazmak için kalemi içimizdeki çocuğa bırakmak gerekir. Çünkü heyecanı, coşkuyu ve acıyı en iyi o tanımlayabilir.

İçindeki çocuğu yeniden hatırlamak isteyenler, hayatın resmini kendilerince çizenler öğrencilerimizin bu eğitim döneminde kaleme aldıklarında belki içlerinden bir parça bulabileceklerdir.

Özel Ege Lisesi

Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

MERHABA, BEN YEŞİL

Güneş doğdu ve battı. Ay ufukta birkaç saattir. Ay o kadar parlak, yıldızlar yere o kadar yakın ki... Dokunamadığım ama saatlerce izleyebildiğim o parlak noktalar bana bugün çok yakınlar. Yakınlar ama bir o kadar da kendilerini beğenmişler; ben onlara ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım kendilerine dokundurtmuyorlar. Nedenini sorsam, cevap vermeye tenezzül ile etmiyorlar. Ben yıldızları ne kadar çok sevsem de, yıldızlar beni sevmiyorlar. Belki de bunu bildiği için Güneş, sabahları bana o sıcacık ellerini uzatıyordur. Üzülmemi istemiyor Güneş, bense bunu bile bile odamdan çıkmayarak Güneş'i üzüyorum. Bir tarafta beni karşılıksız seven gündüz, diğer tarafta ise karşılıksız sevdiğim ama beni sevmeyen gece... Durum böyle olsa da ikisi de benim için imkânsız. İmkânsız çünkü ben kocaman siperlerin arasında yaşıyorum. Bu siperler beni her ne kadar dış dünyadan korusa da, aynı zamanda mahrum da ediyor. Ben güvenli odasından ayrılmak istemeyen, 10 yaşındaki tipik bir otizm hastasıyım. Odamı severim, çünkü odamda sürekli bir bayram havası eser. Annem ve babam benimle sık sık bu odada eğlenir, bu odada gülerler. Arada bir 5 yaşındaki kız kardeşim de beni ziyaret eder. Her ne kadar kız kardeşimi görmekten memnun olsam da, bu görüşmeler beni çok zorlar çünkü kardeşim çok gürültülüdür. Eskiden benim için her gün bir mücadeleyleydi. Şimdi ise odamda tek başıma yenik zaferimi yaşıyorum. Dışarıda yaşadığım 9 yıllık hayatımda öğrendim ki otizm ile ilgili milli bilincimiz çok zayıf. Belki de bu yüzden bu cennette hapsolmuşumdur. Onlarca arabamın, yüzlerce renkli kalemimin ve binlerce hayallerimin olduğu bu tatlı mekânı nasıl sevmem ki?

Camımın önünde bir kedi var. O dev gibi pençeleriyle camımı çiziyor. Evin herhangi bir yerindeki bir kapı rüzgârdan sürekli çarpıyor. Kardeşim ise ağlamaya başladı. Sanki mutlak güçler beni sınıyor. "Anne!" diye bağırdım. Önce ona kediyi kovdurttum sonra çarpan kapıyı kapattırdım. Annem bunları yapıncaya kadar da kardeşim zaten susmuştu.

Yine ortalık sakindi. Annem beni alnımdan öpüp, odamdan ayrıldı. Bana acıyorlar mıydı? Bu yüzden mi her istediğimi yapıyorlardı? Yoksa bütün yaptıkları sevgiden miydi? Beni sevgilerinin esiri mi yapmışlardı, yoksa acılarını gizledikleri bir delikte çürümeye mi bırakmışlardı? Bilmiyordum. Neyin iyi, neyin kötü olduğunu bilmiyordum. Yeni doğmuş bir bebek dünyaya nasıl bakıyorsa, ben de öyle bakıyordum sanki. Çaresiz, bakıma muhtaç ama mutluydum. Her yeni güne ağlayarak başlar, ağlayarak bitiririm. Melankolinin içerisinde gizlenen bir mutluluk tanesini en derin haliyle yaşıyorum. Bu kadar ufak bir mutluluğu bu kadar büyütme hastalık mıdır? Derinden hüznü mü olmam gerekirdi yoksa?

Benim dünyam yeşilin en koyu tonudur. Duyduğum, gördüğüm, dokunduğum her şeyi yeşilin bir tonuna benzetirim. Sanki yeşil bir kutuya hapsolmuşum da, yeşilden başka bir şey düşünemiyormuşum gibi. İşin ilginç yanı şu ki, yeşil bir kutuya hapsolmek istiyorum. O kutu beni boşsun istiyorum. Öylesine boşsun ki göz pınarlarım kurusun, almaya çalışacağım her nefes ruhumu kanatsın. Ruhumdan akan her kan damlasıysa beni güçlendirsın. Öylesine güçlendirsın ki bu kutuyu kırıp, her rengin her tonuna ulaşabileyim. Her rengin her tonuna ulaşırsam yıldızlara dokunabilirim belki. Beyazın en saf hali beni o yeşil kutunun dışarısında bir yerlerde bekliyor. Bense hâlâ ruhumun yeterince kanamasını bekliyorum.

İnci Oğuz 10-A

TURUNCU RENKLİ OTOBÜS

Çok severim ben dağları. Güven verir bana, aşılması gereken engelleri hatırlatır. Yokuşların zorluğunu, inişlerin heyecanını yaşatır. Elbet yazı da çoktur. Eylül ayı geldi mi kış geldi demektir buralara. Kerpiç duvarların küçük pencerelerinden sızan sarı ışıklar, uzun kış gecelerindeki bitmesin diyerek dinlediğimiz hikâyeler, kuzine sobanın üstünde kaynayan ıhlamur kokusu, annemin elindeki yün iplerle ördüğü örgüsü... Ve yüzlerdeki sıcaklık tebessüm...

Evimiz girişteki beyaz badanalı, tahta kapılı, önündeki incir ağacı ile sanki ev sahipliği yapıyordu doğup büyüdüğüm köye. Bahçede iki göz oda ve bir de büyükçe bir hayat vardı. Hayat; şimdilerin deyişiyle ortak yaşam alanı... Birlikte oturup kalkılan, yemeklerin pişirildiği, sütlerin kaynatıldığı, yoğurtların, peynirlerin mayalandığı her daim hareketli ve bereketli bir yer.

İşte ben bu toprakların şanslı çocuğu, bu sıcak yuvanın üç çocuğundan en küçüğü. Ağabeyinin ve ablasının kanatlarının altında büyüyen, annesinin kara kuzum diye sevip kokladığı, babasının büyük adam olacak oğlum diyerek sırtını sıvazladığı İsmail.

Ağabeyim ve ablam köydeki ilkokulu bitirmişlerdi ve onlar için eğitim hayatı maalesef bitmişti. Çünkü köy şehre iki saat uzaklıktaydı ve otobüs sadece haftada bir kez şehre gidip gelirdi. Rengi turuncuya çalan bir hayli eski ön tarafı da lokomotif andıran bu köy otobüsü her pazartesi sabah namazından sonra şehre gider, akşam güneş batmaya yakın köye dönerdi. Yokuştan sallanırken sanki bütün köye yankılanan korna sesi ile müjdelardı gelişini. Biten kandil yağları, ağrıya acıya iyi gelen ilaçlar ve şehir ekmeği ile inerdi yolcular otobüsten.

Nereden bilebilirdim bir pazartesi sabahı bu otobüs ile köyümden ayrılacağımı, anama babama hasret kalacağımı, ağabeyimin ablamın sevgisinden mahrum günler yaşayacağımı? Her akşam olduğu gibi yer sofrasında yemeğimizi yedik. Babam acı kahvesini yudumlarken, anamın gözünden yaşlar akmaya başladı. Babamın söyleyeceklerini biliyordu demek önceden. Babam son yudumunu içtikten sonra benimle göz göze geldi. Ellerini yana açarak beni gözleri ile kucağına davet etti. Ve şöyle dedi:

-Oğul biz ağabeyin ve ablanı okutamadık..Şimdi onlar da annen ve ben de senin okumanı,büyük adam olmanı istiyoruz.Öğretmen geçen akşam kahvede yanıma geldi:

-Mustafa Çavuş İsmail'in okumasını çok isterim onun gözlerinde o ışık var. Sözümü yabana atma ileride sen de ben de iyi ki diyeceğiz bundan emin ol, dedi.

Babam bunları söylerken annem yazmasının ucu ile yanaklarından süzülen yaşları siliyordu. Biraz endişeli, biraz hüzünlü ama bir o kadar da inançlı bir şekilde beni izliyordu. Ağabeyim ve ablama baktım onların gözlerinden de "Sen bunu başarabilirsin" ifadesi okunuyordu. Babam son olarak şöyle dedi:

-Muhtar emmi ile okulu ve kalacağın yurdu gördük. Ben seni orada önce Allah'a sonra da öğretmenlerine emanet edeceğim. Ne diyorsun oğul, burada kalıp köy hayatının zorluğu mu yoksa şehre gidip okuyup hayatını kurtarmak mı?

Şaşkındım, evet okumayı çok istiyordum. Hayallerim vardı. Hem de çok büyük ama alışabilir miydim ailemin hasretine? Düşündüm bir müddet. Sonra hemen aklıma köyün sırtını dayadığı dağ geldi. Aşılması gereken engeller... Yokuşların zorluğu olacaktı tabii ama ya inişlerindeki mutluluk... Evet, ben de tıpkı o dağ gibi güçlü olacağım, hasreti içimde yaşayıp büyük adam olacağım dedim. Koşup sarıldım anama, ağabeyime, ablama sonunda vardım babamın önüne diz çöktüm öptüm ellerini:

-Okuyup büyük adam olmaya gidiyorum babacığım, mutluyum merak etme, dedim.

Ve eylül ayının ikinci pazartesi günü gözünün içine baktıkları İsmail babasının elini tutup turuncu otobüse bindi. Otobüs İsmail'i sadece şehre, okula götürmedi. Hayallerine uçurdu kanatlandırdı adeta. Annesinin boynuna sarılarak, abisinin ve ablasının omzunda ağlayarak, babasının elini sımsıkı tutarak bindiği o otobüs hayatındaki en büyük" iyi ki "oldu. İyi ki evlatlarına güvenen analar, babalar var. İyi ki kardeşlerine güvenen ablalar, ağabeyler var. Ve iyi ki öğrencilerine güvenen öğretmenler var.

Ne mutlu hayallerinin peşinden koşup turuncu otobüse binebilenlere!

Zeynep Aksoy 9B

KAYIP

Birkaç aydır kendimi sürekli içinde bulunduğum tek taraflı tartışmalardan birini daha sıkılmış bir seyirci pasifliğiyle takip ediyordum. Yedi yıl önce çok severek evlendiğim eşim yine beni acımasızlık ve duygusuzlukla suçluyor, ne zaman ve neden değiştiğimi anlamadığını söylüyordu. Onun kadar iyi bir kadını hayal kırıklığına uğrattığım için kendime kızıyordum fakat beni suçladığı konularda ona hak veremiyordum. Duygusuzluk mu diyordu? Ben onlarca yoğun duyguyu yaşamak zorunda kalıp hiçbirini dibine kadar yaşayamadığım için, cesaretimi toplayıp özüm ve bana dayatılan arasında seçim yapamadığım için arafta, tepkisiz ve kayıptım.

On sene önce Hakkârî'de çobanlık yapan bir gençken köye yeni kurulan derme çatma okulun binasında görmüştüm Elif'i. Etrafını saran meraklı bir grup, köye besbelli yabancı olan sarı saçlı, mavi gözlü kadını tepeden tırnağa süzerek kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kapıdan içeri girmiş olduğumu gören kalabalık, hemen geçmem için yol açtı. Henüz yirmili yaşlarımda olmama karşın zekâm ve ağırbaşlılığım sayesinde köyün en saygı duyulan kişilerindendim. Bildiğim üç beş Türkçe cümleden birini kullanarak: "Siz kimsiniz?" diye sordum. Nihayet iletişim kurabileceği birini bulmanın rahatlığıyla: "Ben bu köye gelen yeni öğretmenim. Hangi çocuklara ders vereceğim bildirilmedi fakat öğrenmek isteyen herkes derslerime gelebilir. Sizi de beklerim." dedi. Etrafımdakilere olan biteni elimden geldikçe açıkladıktan sonra işimin başına geri döndüm fakat Elif'in melekleri kıskandıracak yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Birkaç kez köylülere Türkçe öğrettiği derslere girdim, sonrasında ne kadar hırslı olduğumu fark etmiş olacak ki sınıfla yaptığı dersi bitirdikten sonra bana özel dersler vermeye başladı. Bu özel derslerde hislerimin karşılıksız olmadığını anladım, Elif'in zorunlu görevinin bittiği bir yılın sonunda nişanlıydık, ayrıca ben akıcı Türkçe konuşabiliyordum.

Zorunlu görevi bittikten sonra ısrarla İstanbul'a dönmek isteyen eşimi kıramamıştım. Onun yardımıyla iktisat bölümüne girip hevesim ve azmim sayesinde üç yılda mezun olmuşum, hocalarımda dikkatini çekerek akademik kadroya girebilmişim. Birkaç yıl sonra kendi öğrencilerime ders veriyordum, aynı zamanda iktisatla sınırlı kalmayan kapsamlı makalelerim sayesinde "aydın" gibi büyük sözcüklerle nitelendirilmeye

başlanmıştı. Tabii ki bunlar benim hayatımı tepeden tırnağa değiştiren göçün görünen yüzüydü: güzel bir kadınla evli, genç, başarılı bir akademisyen. İçimde ne fırtınalar koptuğununsa kimse farkında değildi.

İstanbul'a ilk taşındığımızda etrafımdaki her şeyi garipsemem, konuştuğum herkesin aksanımdan dolayı bana ön yargılı yaklaşması, Elif'in ailesinin Kürt olduğum gerekçesiyle beni kabul etmemeleri, hakkımla girdiğim üniversitede başarılarımı kıskanan herkesin beni aşağılayıp yüksek perdeden konuşmaları, üniversiteden attırmakla tehdit etmeleri... Yaşandığı zaman sineye çekip yıllarca içime attığım her şey şimdilerde yüzeye çıkıyordu. Bir zamanlar bana yapılan muameleleri şimdi ben başkalarına yapıyordum; onca yılın, onca kişinin acısını bana ses yükseltmeyecek zavallılardan çıkarıyordum.

"Sana diyorum, benim tanıdığım adam bu değil! Ne zaman kendine geleceksin?" diyerek beni düşüncelerimin içinden çeken karımın gözlerine baktım. En azından kafamda dönüp duran çözümsüz sorunları bilmeyi hak ediyordu. "Yorulдум Elif. Bir şeyleri saklamaktan, kusur örtmekten, birilerine layık olmaya çalışmaktan çok yorulдум. Olduğum, olmam beklenen, olmak istediğim arasında kaybolmaktan yorulдум. Hıncımı başkalarından çıkarmak bile içimi soğutmuyor artık. Yaşananları unutacağımı, en azından öfkemin hafifleyeceğini sanmıştıım ama hâlâ yerimi, yurdumu, huzuru bulabilmiş değilim. Ne var biliyor musun? Bu saatten sonra bulacağıma da zerre inancım yok." dedikten sonra yalnız paltomu alarak arkamdan bana seslenen karımı duymazdan gelip nereye gittiğimi bilmeksizin kendimi İstanbul sokaklarına bıraktım.

Öykü Yapıcı 11-A

HAYAT PARADOKSU

28 Ekim 2002, saat yediyi çeyrek geçe, İstanbul Havalimanını bir telaştır almış götürüyordu. İş için, akraba ziyareti için, turistik amaçlı, kısacası sayısız nedenle seyahat edebilmek amacıyla sabahın erken saatinde havalimanında toplanmış bu insanların birçoğunun kaşları çatık, alınları kırıışmış ve dudakları sinirle büzülmüştü. Yolcuların birçoğu; sonbahar ayazını karşısına almış, bir miktar yatışmak kahve yudumluyordu. İçlerinden bazıları ise bu tatsız durumu yakınlarına açıklamaya çalışıyor aynı anda da ellerini sıcak tutmak için birbirine sürtüyor, yer yer de üflüyorlardı. Bütün bu olanların sebebi ise sabahın erken saatlerinde gelen fırtına haberi idi. Uçuşların hepsi iptal edilmişti ve yolculara evlerine dönmeleri çağrısı yapılmıştı. Gergin bir hava vardı içeride. Herkes koşturuyor ve trafiğe yakalanmadan evlerine gidebilmek için bin bir takla atıyordu. Bu durumdan istifaden peşi sıra yolcu alıp indiren ve kazançlarını üçe beşe katlayan taksiciler bu kışa, ayaza rağmen yüzlerinde bir tebessümle direksiyon sallıyordu ıslak yollarda. Bütün bu olup bitenleri ifadesiz bir şekilde izleyen Maya Hanım'ın yüzünde ise tek bir mimik bile oynamamıştı. Annesinin ricası üzerine gidiyordu zaten ta Türkiye'nin diğer ucuna, bu yüzden düğüne katılamayacağı için değil değerli vaktini havalimanının soğuk döşemelerinin üstünde öldürdüğü için buruktu. Yavaşça ayağa kalktı ve çıkışa doğru yöneldi. İstemeyerek de olsa telefonda kocasının numarasını tuşladı ve onu gelip almasını rica etti. Yılmaz Bey ile araları limoniydi bu yüzden hayli kısa bir

konuşma oldu. Annesini kırmamak adına son bir umut Kayseri'deki Akkışla köyüne giden otobüs biletlerine baktı. Eğer hızlı olursa saat on seferine yetişebilirdi. Akşama düğünde olurdu hem. Biletini aldı ve eşini beklemeye koyuldu. Bütün bu stres boğazını kurutmuştu. Eşi gelene kadar bir kafede oturup bir şeyler içmeye karar verdi. Yanında getirdiği kitabı açtı ve okumaya başladı. En azından yarım saat kafasını dinlemeyi umuyordu. Havalimanının camdan duvarlarının çıkardığı tıngırtılar, yağmurun yere düşerken yarattığı o rahatlatıcı ses ve toprağın o taze kokusu huzur veriyordu insana. Böyle havalarda âşık olunur derlerdi büyükler. Kitap da aslında bir nevi bunu konu alıyordu. Maya Hanım'ın okuduğu kitapta bahsi geçen kadın güçlü bir kişiliğe sahipti. Aynı Maya Hanım gibi iki çocuğu vardı, büyük bir aşkla bağlandığı bir eşi ve beraber yaşadıkları annesi ile çok mutlu bir hayat sürüyorlardı. İçinde bulundukları taşra hayatı öyle lanse ediliyordu ki aklınız şaşar. Tam bu ne kadar da tozpembe bir hayat, roman değil uyku öncesi masalı sanki dediğiniz anda kadın hastalanıyor ve elden ayaktan düşüyordu. Hayata karşı bakış açısı değişiyor ve huysuz bir kadın olup çıkıyordu. Yazarın da planladığı gibi okuyucu işte tam da bu noktada kendi hayatını sorgulamaya başlıyor ve hayatındaki önemli dönüm noktaları gözünün önünden geçiyordu.

Yılmaz Bey'in aramasıyla bir anda düşüncelerinden sıyrıldı ve arabaya yöneldi Maya Hanım. Yolculuğu daha yeni başlıyordu nasılsa, önünde koca bir gün vardı düşünmek için. Eşiyle terminale kadar hiç konuşmadılar. Olur ya yolda bir şey başlarına gelir diye, her ne kadar küs olsalar da vedalaştılar. Samimi değildi ama bu öpücük. Otobüsün camından yavaş yavaş uzaklaşan eşini seyretti Maya, ta ki bir nokta haline bürünene dek. İşte o zaman sorgulamaya başladı hayatını. Eşiyle ne kadar büyük bir tutkuyla evlendiklerini, çocukları olduğu gündeki sevinçlerini, okula başlamaları ve diğer birçok şeyi. Hepsi geride kalmıştı ve büyük şehrin siyaha boyadığı sıradan anılardan olmuşlardı. Ruhu çekilmiş gibiydi, yazılmış bir hayatı yaşıyordu adeta. Gençlik yıllarında ne kadarda tez canlıydı oysaki. Gezilmedik yer bırakmamış, adım adım turlamıştı dünyayı. Şimdi ise en fazla çocuklarının sınıf gezisine katılıyordu. O da biliyordu istese çekip gidebileceğini ama sanki görünmez bir güç onu zincire vurmuştu da gitmesini önlüyordu. Sıkılmıştı artık sürekli kendisine buyruları yapmaktan, sorumluluklar altında ezilmekten. Hali içler acısıydı adeta. Kendine saygısı kalmamış, çok yönlü kişiliğini kaybetmişti. Buna yaşamak

denmezdi. Düşünüldüğünde, şu an bile isteği dışında neredeyse tanımadığı birinin düğününe gidiyordu. Yorulmuştu ve uyuyakalmıştı. Muavinin derin ve çatallı sesinin uykusunu bölmesiyle ayıldı. İşte gelmişti çocukluğunun geçtiği yere. Pek gelişmemiş bir Anadolu köyü olan Akkışla, yirmi yıl önce nasılsa hala öyleydi. Köyün çocukları akşama kadar dağ bayır demeden koşuştururlar, susadıklarında meydandaki büyük çeşmeye kadar yarışırlandı. Anneleri dayanamaz, her ne kadar üstlerini başlarını pislettikleri için kızsalar da bir dilim salçalı ekmek uzatırlardı demir parmaklıklı pencerelerin ardından. Duyguları anlamadığı bir şekilde oynuyordu onunla. Ne hissettiğini bilmiyordu. Yılların ne kadar çabuk geçtiğine mi yansın yoksa artık çocuk olmadığına mı?

Temiz havayı içine çekti ve ardından oksijenin bolluğundan kaynaklanan sarhoşluğun tadını çıkardı. Düğüne daha bir saat vardı ve hazırды. Bu yüzden sessiz bir köşe bulup kitabına devam etmeye karar verdi. Aslında sonunu tahmin edebiliyordu. Kadın ölecekti ve biraz yas tuttuktan sonra, önce uzak çevresi sonra arkadaşları sırasıyla ailesi unutacaktı. Hayatın kanunuydu bu, işte bu yüzden devam etmek zorundaydılar. Çünkü hayat ne kadar ağır bir kayıp verirsiniz verin tüm hızıyla sizi kamçulamaya devam edecekti. Durup acı çekmeye vaktiniz yoktu. Maya sonunda küçükken altında oynadığı asırlık köknar ağacının altında karar kıldı. Rüzgâr da sanki bir an önce okumasını ister gibi sayfaları yalamaya başladı. Uçuşan sayfalar arasındaki ayracın olduğu yere doğru gözlerini odakladı ve sözcüklere kendini bıraktı. Beklediği son çok yakındı. Yaşadığı ağır bunalımdan ötürü mutlu bir son hayal dahi edemiyordu. Aslında Maya Hanım bir psikiyatristti fakat terzi kendi söküğünü dikemez hesabı o da bir türlü ne yapacağını kestiremiyordu. Kitap okurken bile aklına takılan düşünceler dur durak bilmiyordu. Eskiden onu mutlu eden her şey bir anda acı vermeye başlamıştı. Kitabını bir kenara bıraktı ve hızlı bir şekilde soluk alıp verdiğini fark etti. Düğün vakti de yaklaşmıştı. Bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordu bu yüzden çantasından parayı ve iğneyi çıkardı. Takısını takip çocukları bahane edip uzaklaşmayı planlıyordu, kaçabildiği kadar uzağa gitmeyi.

Şarkılar çalınmaya başlandı, adettendir diye silahlar çıkarıldı. Kızın yaşı kadar el ateş edildi havaya. Çocuklar çığlık çığlıyordu. Bir anda ışıklar karardı, ses sanki kulak zarını delecek gibiydi. Belinde bir sıcaklık hissetti Maya Hanım. Kendini yerde bulması iki saniye

bile almamıştı. Zar zor seçebildiği insanlar başına toplandı. O an anladı bir maganda kurşununun kurbanı olduğunu. Kızlarını düşündü, annesini, eşini. Şu ana kadarki tüm bencilliğini bir kenara bırakıp yokluğumda, ne yapacaklar diye düşündü. Pişmanlık duydu kitabı bitirmediğine. Şimdi sonunu asla öğrenemeyecekti.

28 Ekim 2002, saat yediyi çeyrek geçe, İstanbul Havalimanı'nı bir telaştır almış götürüyordu. Buket Hanım, uçağın soğuk camına alnını dayamış, az önce bitirdiği kitabı düşünüyordu. Zavallı Maya dedi içinden. Ama bir bakıma benziyorlardı. Sonunu bilmediği bir kitabı yaşamıyor muydu o da herkes gibi?

Ece Öykü YAVUZ 9-A

DOĞU'DAN UÇAN KUŞ

Uzun soluklu bir çığlık sesiydi beni uyandıran, yan evden geliyordu. Gözlerimi açamaz haldeyken içim korkuyla dolmuş, ayaklarım bilincimden ayrı harekete geçmişti. Gözlerimdeki pınarlar kurumuş, yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Etrafımdaki bağırان, ağlayan insanları

algılamakta zorluk çekiyordum. Bomboş bakışlarla duvarı seyrediyor, doğru düzgün düşünemiyordum; paramparça olmuştum. Bu kaçınıcı saldırı, kaçınıcı baskındı artık sayamıyordum. Her gün farklı bir ölüm haberi, farklı bir olay oluyordu. Küçük köyümüz gözlerimizin önünde yavaş yavaş toprağa karışıyor, ölenlerimizin kanıyla üstü örtülüyordu. Geçtiğimiz hafta bir yetkili gelmiş, köyün en kısa zamanda boşaltılması gerektiğini duyurmuştu. İşte o zaman anlamıştım evimde bir daha huzur bulamayacağımı, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını.

Bir ay önce ağabeyimi ilk baskın sonucu kaybettiğimizden beri ailem yıkılmış, parçalara ayrılmıştı. Toparlanamayacak kadar hasar almış, mahvolmuştuk. Annem ve babam umutlarını, gayelerini ağabeyimle birlikte kaybetmişlerdi. Son saldırı üzerinden ise üç gün kadar geçmişti. Derme çatma sokaklar boş, etraf sakindi. Kimse sokağa çıkmaya cesaret edemiyordu. Pencereye yanaşmış, çocukken oyunlar oynadığım sokaklara bakıyordum. Tanıyamaz hale geldiğim bu sokaklardaki hatıraları, ağabeyimle geçirdiğim güzel günleri özliyordum. Savaşın köyümüze verdiği zarar; geri dönüşü olmayan bir felaket, acı bir yıkımdı. İçimi kaplayan kara bulutlar, yakından gelen bir araba sesi ile dağıldı. Karşı sokaktan bir resmi araba geçti, köy merkezine doğru hızla ilerledi. Bir duyuru daha yapılacaktı. Bu sefer yapılan duyuru daha aceleci daha endişeliydi. Duyuruyu yapan yetkili bulunduğu durumdan memnun değildi, kendisini güvende hissetmiyordu. Ayakları köyü

terk etme hevesiyle kırırdıyor, konuşurken korkudan sesi titriyordu. Habere göre önce aileler köyden götürülecekti. Şehir merkezinde veya komşu illerde akrabası, tanıdığı olanlar onların yanına sevk edilecekti. Tanıdığı bulunmayan kişiler ise çadır kentlere gönderileceklerdi. Konuşmasını bitiren adam, detayları köy muhtarına bırakarak iki askerle birlikte koşarcasına köyü terk etti. Eve geri döndüğümüzde annem bir süre sessizce bana baktı, bir kızı olduğunu şimdi hatırlamıştı.

Büyük otobüsler köye vardığında uzun zaman sonra tekrar ağladım. Bir zamanlar güzel olan evimizi bırakıyor, dönmek üzere bu savaş alanını terk ediyorduk. Bazıları umutluydu, yeni bir hayat kurma hevesiyle biniyorlardı otobüse. Gittikleri yerde baştan başlayacak, ekmeklerini taştan çıkaracak ve çocuklarını bu cehennemden kurtaracaklardı. Gerçekleri karşısına almış çok az kişi vardı. Biz biliyorduk ki hiçbir şey düzelmeyecekti. Kapanmayacak yaralarımız, unutulmayacak kayıplarımız olmuştu. Annesini, babasını kaybeden öksüz kalan çocuklar da vardı otobüste. Çocuklukları saçma bir savaş uğruna ellerinden kayıp gitmiş, hayal kurmadan büyümek zorunda kalmışlardı. Nereye gittiklerini bilmeden oraya oturtulmuş sadece bekliyorlardı. Zamanın geçmesini, acılarının dinmesini bekliyorlardı. Oysa bilmiyorlardı ki acı asla dinmeyecekti.

Şehir merkezi sakindi, her yerde askerler dolanıyordu. Köyden daha güvenli olsa bile burası da güvende değildi. Bazı ailelerle birlikte çadır kentlerden birine yerleştik. Savaş sınırında bulunduğumuz için şehrin çevresine çok fazla çadır kent kurulmuştu. Çadıra yerleşirken buradan ne kadar nefret ettiğimi fark ettim. Çocukken geleceğe dair kurduğum hayaller, düşünceler bir bir yok olmuş, elimden alınmıştı. Hala hatırlıyorum, öğretmenim ortaokuldayken bir soru sormuştu "İleride ne olmak istersiniz?" diye. O zamanlar doktor olmak isterdim. İnsanları iyileştirmek, onları mutlu etmek... Aileme göre büyüyünce evlenmesi gereken bir yüküm sadece. Yine de ne olursa olsun savaş alanında görmemiştim kendimi. Hiç düşünmemiştim evimizden ayrılacağımızı, ağabeyimi toprağa vereceğimizi. Belki başarabilirdim köyümüzü terk etmeseydik, notlarımı hep iyi tutmuştum. Öğretmenim bana güven verirdi. "Sen ileride çok iyi yerlere geleceksin" derdi. Eğer kazanırsam ailemi ikna edebileceğine inandırmıştı beni. O ikna edemese bile ben kaçacak, uzaklara gidip okuyacaktım; çok kararlıydım. Bir gün anlarlardı elbet, kadınlar da meslek sahibi olabilir, kadınlar da toplumda yer edinebilir. Belki gurur bile

duyarlardı benimle. Oysa şimdi doktor olmak çok uzak görünüyordu gözüme. Artık aklımın arka köşelerine itilmiş bir hayalden başka bir şey değildi. Evimi bıraktığım gibi okulumu, arkadaşlarımı da bırakmıştım; o çok sevdiğim öğretmenimi de. Gelecek, sadece sonu gözükmeyen bir karanlıktan ibaretti. Kaçacak yer yoktu. Düşündükçe dibe batıyor, çıkmaz bir sokağa doğru ilerliyordum. Elimde kalan tek güzel şey geçmişe dönük hatıralarımdı.

İki hafta sonra bir haber geldi; eski öğretmenim yetkililerle irtibata geçmiş, onlara benimle ve ailemle görüşmek istediğini söylemiş, nerede kaldığımızı öğrenmişti. Birkaç gün sonra Çadır Kent'e geldi. Onu görmek beni biraz olsun mutlu etmiş, az da olsa bu kötü belirsizlikten kurtarmıştı. Ona sımsıkı sarıldım, ailemden görmediğim desteği, güveni hep ondan görmüştüm. O beni anlıyordu, ailenin seilmeyen, küçümsenen çocuğu olmanın ne demek olduğunu iyi biliyordu. Geçmişte ailesi onu evlendirmeye çalışırken direnmiş, öğretmen olmuştu. Duruşunu dikleştirdi, bana baktı, "Seni kurtaracağım." dedi. Ona inanmak istedim.

Umut vardı, az da olsa umut vardı. Öğretmenimle konuşmam üzerinden bir hafta geçmişti ve bu bir hafta içinde hayatım değişmişti. Bana sınıftaki en yüksek notların benim olduğunu ve "Savaş Mağdurları Derneği" adı altında bana burs bulduğunu anlatmıştı. Söylediği şeyleri dinlerken kulağım uğulduyor, gerçek mi değil mi anlamaya çalışıyordum. Yatılı okul olanağı, eğitim bursu ve üniversiteye hazırlık... Hayallerim tekrar aklıma akın etmiş, başımı döndürüyordu. Bu bir hafta içinde kendimi bunu başarabileceğime, üstesinden gelebileceğime inandırdım. Öğretmenim ailemle konuşurken sessizce ona destek oldum. Babam ilk başta çok sert çıktı fakat daha sonra bir mucize oldu; annem babamı susturdu ve benim arkamda durdu. Uzun zaman sonra ilk defa hayallerim imkânsız görünmedi gözüme. Çabalarsam başarabileceğimi, doktor olabileceğimi düşündüm. Hayatın bana vermiş olduğu ikinci şansın elimden kaçmasına izin vermeyecektim. Benim için yeni bir serüven, yeni bir yolculuk başlıyordu. Tıpkı bir kuş gibi yuvadan uçup hayallerimin peşinden koşacak, umutlarıma sımsıkı sarılacaktım. Göklerde süzülerek cesurca yeni bir yolu izleyecek, doğudan uçan kuş olacaktım

Gülce Gökçen 11-D

ANNA SUZANTE

Öyle bir hayat düşünün ki her şey tozpembeyken, her evde neşe ve mutluluk varken sadece bir ev karanlıklar içerisindeydi. Her evde çocuklar bu tozpembelikte boğulurken sadece bir çocuk öz ailesi tarafından görünmez kabul edilip dışlanmıştı. İşte dünya Anna Suzante'yi namı diğer şanssız çocuğu böyle tanımıştı. Dışarıdan her şeyinin mükemmel gözüktüğü Suzante ailesinin, tabiri caizse tek mutsuzuydu. Suzante ailesi, ebeveynlerinin dediklerine boyun eğen üç erkek çocuğu ve Anna adında bir kız çocuğundan, otoriter bir baba ve eşinin her dediğini yapan bir anneden oluşuyordu. Çocuklar, babalarının dedikleri dışında bir şey yapmak istediklerinde izin alabilmek için babalarının gözünün içine bakarlardı. Az önce de dediğim üzere ailenin tek mutsuzu Anna'ydı. Anna mutsuzdu çünkü aile bireyleri, onun için başlı başına birer zorluktu. Mesela çocukluğu, hatırlanması en acı veren şeydi herhalde onun için. Herkes, mütemadiyen çocukluğunun en tatlı duygularını, anılarını anlatırken Anna bunları hatırlamıyordu bile. Sanki güzel olan her şey, bütün güzel anılar, keşfedişler, duygular hepsi ama hepsi bir anda içinden alınıp yerine "otorite, mahkûmiyet, mecburiyet, mutsuzluk" ve daha niceleriyle dolu anılar yığılmıştı. Çünkü bütün çocukluğu sadece bir cümle üzerine kurulmuştu: "Şu an ne yaşarsan yaşa, ileride her şey çok güzel olacak." Anna dışında herkes Suzante ailesi ebeveynlerinin bu sözüyle çocuklarına "Şu an yaşadığın sana yaşanmaması gereken bir şeymiş gibi gözükse de merak

etme, bu uzun sürmeyecek ve her şey düzelecek. Sizlerin istediği gibi olacak. Sadece daha ileride güzel bir hayata kavuşabilmek için şimdilerde biz ne dersek onu yapın.” mesajını verdiği ve böylece çocuklarının gelişimlerinde önemli bir rol sergiledikleri kanısındaydı. Anna’ya göre bu sözün altında ailenin baskıcı kimliği yatıyordu. Çocuklar bu söze güvenip babalarının otoriter kimliğine karşı gelmiyor ve o ne derse yapıyordu. Ayrıca ileride her şey çok güzel olacaksa da bu babasının otoritesini koruyarak çocuklarını kendi doğrularına ya da isteklerine yönlendirmesiyle, onlar üzerinde böyle bir baskı oluşturmasıyla olmayacaktı. Kısacası ailede Anna dışında herkes bu sözden de babasının dedikleriyle kendi hayatlarının çerçevelerini oluşturmaktan da mutluydu ve buna göz yumuyordu.

Çocukluğu; kendi deyimiyle, temelinde otoriter bir kimliğe boyun eğen aile fertleri anlayışını barındıran bir cümle üzerine inşa edilmiş, Anna Suzante; çoğu insanın aksine, ilk kelimesini hatırlamadığı gibi ilk tebessümünü, ilk endişesini, ilk korkusunu hatta ilk heyecanını ve daha birçok ilkinin hatırlamıyordu. Çünkü hiçbiri onda hatırlanmak istenecek türden anılar olarak kalmamıştı. Kendi gözünden bakıldığında, diktatör bir baba, itaatkâr bir anne ve ailenin tüm ilgisinin üstünde toplandığı üç erkek kardeşiyle, tahmin edileceği üzere bir çocuğa oldukça ağır gelecek bir hayat sürmüştü.

Anna Suzante, daha on dörtlü yaşlarındayken bile babasının otoriter kimliğine ve ailenin tabiri caizse buna göz yumup ayak uydurmasına o denli karşıydı ki büyüdüğünde de anne ve babasının, artık çocukları için kütleleşmiş olan sözleriyle, sıkça vurguladığının tam tersine; Anna, hayatına hala aynı açıdan bakıyordu. Onun hayatı tam anlamıyla otoriter yükümlülüklerle dolu “vasat” bir hayattı. On sekizli yaşlarına geldiğinde artık bu ailenin bir ferdi olmak istemediği kanısına varıp ne yapması gerektiği ve neler yapabileceği hakkında düşünmeye koyulmuştu ki hayat, böyle bir süreçte dünyalar yakışıklısı bir beyefendi olan Tobias’ı yani kendi mutluluğa ve huzura erişme yolunu, karşısına çıkarmıştı. Hayat, Anna için ileride daha da güzel şeyler yaşayabileceği bir yol çizmişti. En azından Tobias’ı görmesi ve aralarında oluşan o bağ, Anna için bu anlama geliyordu. Anna, birçok insanı dipsiz çıkmazlara sürükleyen bu aşkı sayesinde kendini oldukça vasat bulduğu eski hayatından çekip çıkaracak ve artık babasına isteksizce razı gelmek, boyun eğmek zorunda kalmayacaktı. Tobias ile tanıştığı günden sonra ikisi de birbirinin her şeyi

olmuştı. Birbirileri olmadan bir bütün olmadıklarını ve ikisinin de unutulmaya mahkûm küçüklüklerinin farkına vardıkları an, hayatlarını birleştirip küçükken yaşamaları gerekip yaşayamadıkları her anı, her duyguyu, her şeyi beraber yaşamaya karar vermişlerdi. Bu onların hikâyesi olacaktı. "Vasat çocukluklar geçirdiler. Her ne olursa olsun ailelerinin 'Sen bunlara katlanırsan ileride her şey çok güzel olur.' benzeri cümlelerini mümkün olabildiğince duymazdan geldiler. Sonunda birbirlerini buldular ve geçmişlerini unutup eski hayatlarını terk edip el ele tutuştular." diyeceklerdi onlar için.

Ne yazık ki onların hikâyesi böyle son bulamadı. Onlar bir olup her şeyi geride bırakıp beraber yaşanmadan savaş patlak vermişti bile. Bu süreçte ikisi de önce ayrı yerlerde esir düştüler sonrasında ise her şey için çok geçti. Tobias ve Anna Suzante birbirlerinden habersiz, ayrı ayrı yerlerde gözlerini yummuştu dünyaya... Mutlu olmayı bu denli hak eden iki gencin, onlara karşı bu kadar zalim ve "otoriter" olan hayattan, mutlu olamadan hatırlamaya değer anılarına ya da daha önemlisi birbirlerine kavuşmadan doyuya seveden bu aciz dünyadan ayrılması... Acınası bir şekilde son bulan hikâyeleriyle, mutluluğa kavuşamayan âşıklar gönüllerimizdeki yerlerini aldılar. Onlar, her ne kadar karşı çıksalar da en başından beri ailelerinin "Şu an ne yaşarsan yaşa, ileride her şey çok güzel olacak." sözleriyle hatta farkında olmaksızın bu sözlere güvenerek belki de kendi iç derinliklerinde inanarak büyümüşlerdi. Şimdi ise bu söz, yanlışlığını açıkça belli ediyordu. Sırf sonunda mutluluğa erişebilmek adına kendileri için vasat olan hayatlarına dayanmış ve mutluluklarını mütemadiyen ertelemişlerdi. Fakat mutluluğa kavuşamadılar. Siz siz olun mutlu olmayı sakın ertelemeyin yoksa Anna ve Tobias'ın hikâyesinde olduğu gibi çok geç olabiliyor. Her anınızın içinde bir yerlerde mutluluğun gizlendiğini sakın unutmayın. Vasatlıkların içinde bile...

Ceren Ayık 9-A

GÜZEL GÜNLER GELECEK

Tahir, henüz 20 yaşına girmiş; çok çalışkan ve zeki bir delikanlıydı. Babası, annesi ve üç kız kardeşiyle Manisa'nın küçük bir köyünde yaşıyordu. Burada geçimlerini babasına miras olarak kalmış olan küçük bir arazide tarım yaparak sağlamaktaydılar. O gün 1960 yazının en sıcak günlerinden biriydi. Tahir tam tepesindeki güneşe aldırmadan tarladaki olmuş üzümleri toplamaya devam ediyordu. Lâkin aynı yılın kış aylarında başlayan kuraklık ve su kıtlığı yüzünden o yıl mahsul çok azdı. Ne yazık ki susuzluk sadece mahsulleri etkilemekle de kalmıyordu. İçmek için suyu bulmakta bile zorlanan köylülerin büyük bir kısmı, şehirlere ve yurt dışına göç etmişti son birkaç ayda. Tahir tam da bunları düşünürken, karşısında eşsiz güzellikte bir kadın gördü. Yay gibi kaşları, fındık gibi bir burnu, kıpkırmızı yanakları vardı. Masmavi gözleri, toplu saçları ve şık kıyafetleri ile ondan çok farklı bir hanımefendiydi. Tahir ilk görüşünde bu hanımefendiye vurulmuştu. Kadın, Tahir'e düzgün İstanbul Türkçesi ile "İyi günler, ben devlet tarafından köyünüzdeki susuzluk sorunu için araştırma yapmak üzere gönderildim. Eğer bu konu hakkında bana bildiklerinizi anlatabilirsanız çok müteşekkir olurum" dedi. Tahir tüm bildiklerini kadına anlattı. Onu bir daha görüp göremeyeceğini bilmediğinden, daha fazla bakabilmek için yavaş yavaş anlatıyordu bildiklerini. Daha sonra teşekkür ederek gitti güzel hanımefendi, Tahir kadının ismini sormaya bile cesaret edememişti.

O gün hava kararana kadar durmaksızın üzümleri toplamaya devam etti, bir yandan da bugün tanıştığı bayanı düşünmekten kendini alamıyordu. Sanki onu düşünürken tüm dertleri, sorunları yok oluyordu. Daha sonra evine gitti; olanları anasına, babasına anlattı. Bu bayanın kim olduğunu öğrendi. Songül adında yeni mezun bir ziraat mühendisiydi, araştırmasını bitirip İstanbul'a dönecekti. Yani yaşanması imkânsız bir aşktı bu, umudunu kesmeliydi Tahir. O sadece bir köylüydü, sevdiği ise güzel, zeki bir devlet memuruydu. Ancak bir gün onunla evlenebilecek erkek olacağına ve onu bulup sevdiğini söyleyeceğine kendine söz verdi. İlk olarak İstanbul'a gidecekti orada yaşayacaktı. Anasına, babasına İstanbul'a gideceğini söyledi, helâlleşti onlarla.

Birkaç gün sonra elinde, sırtında biraz eşya, cebinde bir tren bileti ve sadece birkaç gün yemek yiyebilecek parayla yola çıktı. Sabah İstanbul'a vardı. Hemen iş aramaya başladı.

Dolaşmaya başlayalı henüz bir saat olmadan bir terzi dükkânının önünde çırak arandığına dair yazı gördü. Hemen içeriye girdi, karşısında 55-60 yaşlarında, zayıf ve güçsüz gözüken, l bakışlarından iyi niyetini anlayabildiğiniz bir adam vardı. Yanına gidip kendini, yaşadıklarını ve amaçlarını anlattı. Bunları dinleyen terzi, Tahir sadece yanına çırak almakla kalmayıp ona evini de açtı. Hemen ertesi gün, Tahir büyük bir hevesle çalışmaya başladı; her şeyi çabucak kavıyor hiç durmadan çalışıyordu. Hata yapsa bir şeyi anlamasa bile yılmaz bir şekilde başarmayı deniyordu. Günler geçtikçe işte iyileşmeye başladı, kısa sürede kalfa oldu. Bu sırada ustası zatürre olmuş güçten düşmüştü, başına bir şey gelmesi durumunda dükkânı Tahir'e bırakacaktı. Tahir ise terzilikten gerçekten çok zevk alıyordu. Boş zamanlarını kütüphanelerde kumaş ve tekstil ile ilgili kitaplar okuyarak geçiriyor, bazen de diğer terzilerden yeni şeyler öğreniyordu. Birkaç ay sonra ustası vefat etti, Tahir bu kadar kısa zamanda ona bu kadar çok şey öğreten ustasının ölümüne çok üzüldü, onu onurlandırmak adına dükkânda çalışabildiği en iyi şekilde çalışmak için kendine söz verdi. Bir gün aklına terziliği tamamen değiştirebilecek bir fikir geldi, bulduğu yeni dikiş yöntemi sayesinde elle kıyafet dikmek inanılmaz hızlanacaktı. El

işi ile çok kaliteli ve özel kıyafetleri çok kısa sürede üretmeye başladı. Ünü ilk önce İstanbul'da sonra tüm Türkiye'de yayıldı. Artık İstanbul'a gelişinin ilk amacını tamamlamıştı. Sıra ilk görüşte âşık olup bir daha unutamadığı Songül'ü bulmaktaydı. Günlerce sordu soruşturdu, yılmaz bir şekilde aramaya devam etti ve sonunda onu buldu. Gitti, Songül de Tahire yanıp tutuşuyordu aslında fakat köylü delikanlıyı bir daha görebileceğini düşünmemişti. İkisi için de bir rüya gibiydi tekrar karşılaşmaları. Beraber birkaç ay geçirdiler, ayrılmaz bir çift oldular.

Tahir hayatında istediği her şeyi başarmıştı. Sevdği kişiyle beraberdi ve sevdiği işi yapıyordu. Bir süre sonra Tahir ile Songül evlenmeye karar verdi. 19 Mayıs 1963'te vapurda görkemli bir düğün yaparak dünya evine girdiler.

Kaan Kümüştekin 9-B

BAŞARILI BİR KADININ ÖYKÜSÜ

Konferans salonunun kapısından yavaş adımlarıyla içeriye giren ihtiyar adam, en öndeki koltuklardan birine oturdu. İçindeki heyecanı durduramazken kalp atışları da aynı oranda hızlanıyordu. Uğultular bir anda kesildiğinde gözlerini hafifçe kıсарak sahnenin girişine doğru odaklandı. Genç kadının güçlü adımlarla sahneye çıkışını ve onu hayranlıkla izleyen topluluğa karşı yüzünde beliren sıcacık gülümsemesini izledi.

Otuzlu yaşlarının başında olan genç kadın, bugün daha farklı ve güçlü görünüyordu. Siyah saçlarını topuz yapmış, yanaklarına sürdüğü açık pembe tonlarındaki allık ve sade göz makyajıyla rahat bir tavır sergilemeye çalışıyordu. Sunumunu açabilmek için hızlıca bilgisayarını ayarlamaya girişince yaşlı adam kafasındaki düşüncelerin etkisiyle gülümsedi. Sahnedeki kadın, çocukluğunda bile yapacağı en küçük bir işi büyük bir özenle yerine getirirken her zaman en iyi şekilde yapardı. Asla vazgeçmez, gayesine ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmezdi. Daha o zamanlar aklına koymuştu doktor olmayı. Ailesinin maddi durumunun kötü olmasına rağmen umudunu kaybetmez; kütüphaneden çeşitli kitaplar alır hatta bazen daha iyi anlayabilmek için defalarca kez okurdu aynı kitabı.

Sahip olduğu bu başarılı hayata ulaşması da hiç kolay olmamıştı. Tıp fakültesini bitirdikten sonra doğudaki bir ilçe sağlık ocağına atanmış, imkânsızlıklar içinde görevini yaparak çalışmış aynı zamanda uzmanlık yapabilmek için ders çalışmaya devam etmişti. Nihayet hedeflerine ulaştığında da başarılı bir pediatrist olarak bilimsel çalışmalara imza atmış ve çocuklarda nadiren görülen bir hastalığa, yaptığı çalışmalar sayesinde yeni bir tedavi şekli geliştirmişti. Bu sayede hem ülke çapında hem de birçok dış ülkede tanınan ve kendini topluma kabul ettiren başarılı bir doktor haline gelmişti.

İhtiyar adam, düşüncelerinden sıyrılabilmeyi başardığında can kulağıyla genç kadının sunumunu dinlemeye başladı. Kadın, samimi tavrı ve otoriter sesiyle salondaki herkesin ilgi odağıydı. Sahnedeki başarılı kadına baktıkça gözlerinin dolduğunu hisseden yaşlı adam, titreyen elleriyle gözlerini sildi ve derin bir nefes aldı. O saniye fark etti, genç kadının kendisine büyük bir gülümseme ve minnet duygusuyla baktığını. Şaşkınlıkla ve ne

yapacağını bilemez bir halde kalakaldı öylece. Şu an yaşadıkları belki de hayatının en unutulmaz anlarından biriydi.

Zaman, inanılmaz bir hızla akmaya devam ederken genç kadın son birkaç cümleyle sonlandırdı konuşmasını. "Şimdi de burada bulunuyor olmamı borçlu olduğum kişiyi, babamı, yanıma davet etmek istiyorum. Bana sonuna kadar destek olduğu ve beni inanmaktan vazgeçtiğim her saniyede cesaretlendirdiği için kendisine sonsuz teşekkürlerimi iletmek istiyorum."

Kalabalık konferans salonu tekrar alkış sesleriyle doldu ve en önde oturan ihtiyar adam, pür dikkat onu izleyen gözler eşliğinde kendisini sahnede buldu. Kızının sahip olduğu yaşam ve zorlu yollardan geçerek ulaştığı başarılar, içindeki gurur duygusunu büyütürken daha da kuvvetle sarıldı kızına.

İpek Özden 11-A

SUDAN SEBEP

1922 yılının sıcak bir yaz günüydü. Yılmaz; annesinin yeni demlediği çayın kokusunun sardığı, dış cephesi kireçle badanalanmış, tahta pencereli evinde uyandı. Susuz köyünün sokaklarında başında tepsiyle bağırarak yürüyen Simitçi Ahmet'in sesi uyandırmıştı onu. Huzurlu gibi görünen, insanı cezbeden Susuz köyünde hayat aslında hiç de o kadar rahat sürdürülebilir değildi. İsminden de anlaşıldığı gibi su kaynakları bakımından oldukça fakirdi. Bir tek yeraltı sularından elde edilen çok da güçlü olmayan bir su kaynakları vardı. Ne bir akarsu ne de bir göl vardı, eskiden yağdığı gibi yağmur da yağmıyordu. Köye yakın başka yerleşim yeri olmadığından da şehirden köye gelen tüccar dışında ticaret yapma şansları yoktu. Köylüler tek çare olarak geçimlerini sağlayabilmek için küçük bahçelerde sebze meyve yetiştirir, her salı şehirden köye gelen tüccara satarlardı. Köylüler, bahçelerinin su ihtiyacını su kaynağındaki suyu bahçelere küçük sulama kanallarıyla iletirlerdi. Bahçeleri küçük olduğundan ve o zamanlar köy yağış aldığından bu kaynak yeterli geliyordu. Fakat yıllar yıllar önce Hacıoğulları ailesi büyük tarlalarda tarım yaparak zengin olmak istedi. Kendi tarlalarına giden sulama kanalını genişlettiler ve diğer bahçelere giden kanalları da taşlarla tıkadılar. Hem yağışların azalması ve mevsimlerin oldukça kurak geçmesi hem de su kaynağından tarlaya çok büyük miktarda su aktarımıyla su kaynağının suyu yıllar içerisinde azaldı. Yeterince su alamayınca tarladaki bostanlar da kurudu, aile de zengin olamadı. Köylüler, Hacıoğulları'nı dışladı ve yıllarca aralarındaki husumet bazen de kanlı sonuçlandı. Köylüler aylarca didinerek yeni su kanalları açtı. Ama hiçbir zaman köyde hayat eskisi gibi olmadı. Bu köyün insanları yıllarca hep susuzluk çektiler. Bundan ötürü köyün adı Susuz köyü kaldı.

Köy fırınından babasının aldığı fırından yeni çıkmış ekmeklerin mis kokusu bile Yılmaz'ı rahatlatmıyordu. Bugün babasına ve annesine çok önemli bir konudan bahsedecekti: Çiçek. Çiçek, onun yavuklusuydu. Çiçek; al yanaklı, kömür gözlü, elma yanaklı, güler yüzlü, hayat dolu bir kızdı. Yılmaz'la evlilik planları yapıyorlardı. Fakat Hacıoğulları'nın kızıydı. Yılmaz, ailesine bu durumu nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Ailesinin bu duruma sert tepki göstereceğinden neredeyse emindi. Yine de tüm bunlar yokmuşçasına ailecek kahvaltı ettiler. Yılmaz onların mutlu anlarını yakalayabilmek adına kahve içmelerini

beklemişti. Tüm ailenin günün en çok sevdiği anıydı bu. Ama görünüşe göre artık kötü bir anısı da olacaktı. Yılmaz konuyu sakince açıkladı. İnanamıyordu ama ailesi hiç tepki göstermemişti. Ama çok da sevinçle karşıladıkları söylenemezdi. Yılmaz onları yalnız bırakmanın en doğru hareket olduğunu düşünerek evden çıktı ve Çiçek'le gizlice buluşmaya gitti. Uzun zamandır ailelerine durumu anlatmayı planlıyorlardı. Yılmaz'ın ailesine anlatmışlardı, sırada Hacıoğulları'na duyurmak vardı. En azından Yılmaz öyle olduğunu sanıyordu. Çiçek de aynı Yılmaz gibi bu sabah ailesine durumu anlatmıştı. Ailenin en büyüğü, Çiçek'in büyük dedesi, olanları duyduğunda topallayarak masadan kalkıp gitmişti. Bacağı Yılmaz'ın büyük dedesi tarafından vurularak topal bırakılmıştı. Çiçek zaten onun onay vermesini beklemiyordu. Ama anne ve babasından az da olsa umutlanmıştı. Fakat annesi de babası da onu evlatlıktan reddederek dedesinin ardından kalkıp gitti. Çiçek'in artık bir evi ve ailesi yoktu. Akşama kadar bir çözüm yolu arayan Yılmaz ile Çiçek'in, Yılmaz'ın evine gitmekten başka şansları kalmamıştı. Gittiklerinde çok güzel karşılandılar. Görünüşe bakılırsa ailesi bu nikâhın kıyılmasına onay veriyordu. Beraber yemek yedikten sonra Yılmaz'ın annesi girdi söze. Yılmaz'ın annesi büyük dedesinin işleri şiddetle çözmesine ve tüm ailesinin onu desteklemesine kızarak evden kaçmıştı. Yılmaz'ın ailesi de karşı ailesinin izni olmadan Yılmaz'ın annesini gelin almayı reddedince ve oğullarını tehdit edince onlar da kaçarak evlenmişlerdi. Bu nedenle Yılmaz ile Çiçek'in yaşadığı ve yaşayacakları zorlukları anlıyor, onlara yardım etmek istiyorlardı.

Yılmaz ile Çiçek'in birlikteliği ve Yılmaz'ın ailesinin desteği köyde çok hızlı yayılmıştı. Yılmaz'ın uzaktan akrabalarından bazıları destek verdi. Fakat bu durum köylüden çok büyük tepkiler almıştı. Köylülerin yatışmasını beklemeye karar verdiler. Çiçek Yılmazlarda kalmaya devam ediyordu. Aylarca düğünden söz edilmedi bile. Aylar aylar sonra akşam yemeğinde düğünden söz açıldı. Uzun uzun konuştular ve sonunda düğünü gizli saklı iki hafta sonra salı günü yapmaya karar verdiler. Herkes tüccara mallarını satarken nikâh kıyacaklardı. Gece geç saatte herkes uyurken de kendi aralarında küçük çaplı bir düğün yapıp eğleneceklerdi.

Nikâh günü geldi çattı. Sabah uyandılar, güzel bir kahvaltı ettiler. Öğlen saat üçü geçerken tüccar "Tüccar geldi!" diye bağırarak köye giriş yaptı. Herkes bir önceki akşamdan hazırlamış olduğu meyve sebze dolu çuval ve kasaları sırtlanarak köy meydanına, tüccarın yanına gitti. Herkesin gittiğinden emin olunca Yılmaz, Yılmaz'ın ailesi ve Çiçek imamın yanına gitti. İmam'ın nikâhı kıymamasından korkuyorlardı. Çünkü o da Hacıoğulları'na düşmandı. Korktukları gibi olmadı ve imam nikâhı sorunsuzca kıydı. Fakat imamın nikâhı kıydıktan sonra köylüye haber verme planından habersizlerdi. İmam böylece köylünün onu daha çok seveceğini düşünüyordu. Nikâhın ardından Yılmaz, Yılmaz'ın ailesi ve Çiçek eve geri döndü. Akşam olduğunda tüm köylü evine çekilmişti. Yılmazların evinin küçük balkonunda şarkılar söylediler, muhabbet edip eğlendiler. Yılmaz'ın babasının kuzeni kopuz çaldı. Yılmaz babasının damatlığını, Çiçek ise Yılmaz'ın annesinin gelinliğini giymişti. Küçük düğünleri başlayalı daha yarım saat olmamıştı ki köylü ellerinde silahlarla düğünü bastı. İmam köylüye haber vermişti. Köylüler Yılmaz'a ve ailesine Çiçek'i aralarına aldıkları için çok kızgındı. 9 el silah sesi duyuldu, kopuz sustu, balkon al renge büründü ve düğün sona erdi...

Nisan KAYNAR 9-A

BENİ DE OKUYUN!

Bir varmış bir yokmuş, zaman zaman içinde kitapların çok olduğu, cep telefonlarının, tabletlerin, bilgisayarların hiç olmadığı bir dünya varmış. Bu dünyada çocuklar çok mutlu yaşırmış, canları sıkıldığında kırlarda, bahçelerde oynar, yorulduklarında ise her yerde bulunan kitaplardan birini alır, bir köşeye çekilip kitap okurlarmış. Bu dünyada kitaplar öyle kapalı kapılar arkasında, dolapların içinde değil, elinizin erişebileceği her yerdeymiş. Bu diyarda o kadar çok kitap varmış ki kitapları okumak bir yana kitapların kapaklarına bakmak bile bir ömür sürermiş. Kitaplar çokmuş çok olmasına ama her kitap mutlu değilmiş. Neden mi? Onu da birazdan öğreneceksiniz!

Kitaplar Diyarı çok büyükmüş, her gün bir sürü ziyaretçisi olurmuş. Kitaplar da bu durumdan memnun olurlarmış tabi. Kitaplara bir şey olmasın diye görünmez bir örtü olurmuş her zaman üstlerinde, bu yüzden eskimezlermiş. Bu kitaplar diyarındaki kitaplar kendileri gibi kitaplarla dost olurlarmış. Dost olan kitaplar da dernekler kurarmış. Mesela Roman Derneği, Şiir Derneği... Bir gün Ansiklopedi Derneğinden Bilgekitap, "Hadi gelin bir yarışma düzenleyelim." demiş, diğer Bilgözler de olur, demişler. Sonraki gün Bilgekitap her dernekten bir kitap çağırmış. Dernekten kitaplar gelmiş ve Bilgekitap'ı dinlemeye başlamışlar. Bilgekitap: "Arkadaşlar, bir yarışma düzenleyeceğiz, yarışmada yıl boyunca en çok okunan üç kitap seçilecek. Yarışmada seçilenler de şehir meydanında, en göz önünde, en seçkin yere sahip olma hakkı kazanacak ve bu hak bir yıl sürecek." demiş. Roman Derneğinden Fantastik kitap "Süper fikir! Ama, kazanmak için ne yapmalıyız?" diye sormuş. BilgeKitap:

- Kendinizi çocuklara tanıtmalı ve onların sizi okumasını sağlamalısınız, diye yanıtlamış onları.

Kitaplar çok heyecanlanmışlar ve hemen hazırlıklara koyulmuşlar. Herkes üstünü başını, kapağını, sayfalarını düzeltmiş, kahramanlarına çekidüzen vermiş. Hatta bazıları kendilerine reklam panoları bile düzenlemiş.

Bir ay geçmiş, bütün kitapları okuyanlar olmuş. Ama biri hiç okunmamış, o Öykitap'mış. Çok güzel bir öykü kitabı olmasına rağmen hiç kimse onu okumamış. Öykitap çok

üzgünmüş. Bir köşeye çekilmiş, kahramanlarıyla fısır fısır konuşarak dertleşiyor, gözyaşı döküyormuş. Bilgekitap bunu fark etmiş, onu yanına çağırmış ve demiş ki:

- Öykitap, neden mutsuzsun?
- Bilgekitap, beni kimse okumuyor, hâlbuki ne kadar da güzel öykülerim var.

Bilgekitap düşünmüş ve demiş ki "Bence çocuklar seni kapağına göre değerlendirdikleri için almıyorlar. Siyah beyaz bir kapağın ve çok süslü olmayan sade bir başlığın var. Ne yazık ki çocuklar önce kapağa ve başlığa bakıyorlar. Senin de rengârenk, albenili bir kapağın ve çok dikkat çekici bir başlığın olursa onlar seni fark edecektir. Hadi gel seni yeniden giydirelim." demiş ve Öykitap'ı Kitaplar Diyarı'nda daha önce hiç gitmediği bir yere götürmüş. Bilgekitap "Burası kapak atölyesi, kitapların kapaklarını şuradaki Kapyaplar yapıyor. Merhaba Kapyaplar. Öykitap'a bir kapak yapmamıza yardım eder misiniz?" Kapyaplar da kapak yapmayı çok severler ya hemen atlamışlar bu işe. Öykitap'a mor, kırmızı çizgili çok güzel bir kapak yapıp adını da çok süslü harflerle kocaman kocaman yazmışlar. Öykitap da yeni kapağını çok sevmiş ve Kapyaplar'a çok teşekkür etmiş.

Raflara geri döndüğü zaman küçük bir çocuk görmüş kendisine yaklaşan. Çocuk heyecanla kitabı eline alıp:

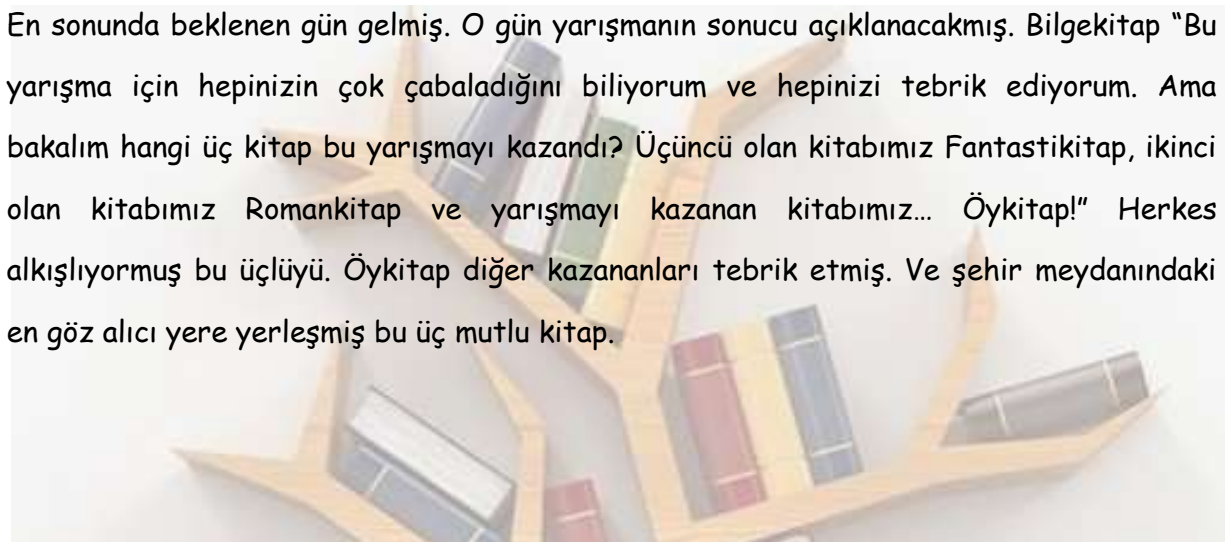
- Anne! Bu kitabı okumak istiyorum, diye bağırmış.

Annesi:

- Tamam Mert, alabilirsin, ben şiir bölümündeyim, diye yanıtlamış onu.

Çocuk Öykitap'ı alınca Öykitap şaşırılmış çünkü onu yıllardır okuyan yokmuş. Ve çocuk onu okumaya başlayınca sevinci daha da artmış. Sonraki günler de Kitaplar Diyarı'na gelen bütün çocuklar Öykitap'ı okumuş ve çok beğenmişler.

En sonunda beklenen gün gelmiş. O gün yarışmanın sonucu açıklanacaktı. Bilgekitap "Bu yarışma için hepinizin çok çabaladığını biliyorum ve hepinizi tebrik ediyorum. Ama bakalım hangi üç kitap bu yarışmayı kazandı? Üçüncü olan kitabımız Fantastikkitap, ikinci olan kitabımız Romankitap ve yarışmayı kazanan kitabımız... Öykitap!" Herkes alkışlıyormuş bu üçlüyü. Öykitap diğer kazananları tebrik etmiş. Ve şehir meydanındaki en göz alıcı yere yerleşmiş bu üç mutlu kitap.

Öykitap Bilgekitap'ın yanına gitmiş ve ona destekleri için çok teşekkür etmiş. "Önemli değil Öykitap yeter ki siz mutlu olun." Ertesi gün Bilgekitap çocukları toplamış ve demiş ki "Kapak değildir kitabın değerini belirleyen, azıcık önem verin içeriğine çünkü odur değerini belirleyen." Çocuklar da yaptıkları hatanın farkına varmışlar ve kitaplardan özür dilemişler.

Kitaplar, Kitaplar Diyarı'nda mutlu mesut yaşarken üç altın kitap düşmüş gökten. Tüy kadar hafif olan nasıl olursa olsun kitabı okuyanlara, biraz ağırlı kitabı kapağına göre değerlendirenlere, en ağırlı ise hiç kitap okumayanlara düşmüş, belki akıllanırlar diye...

ALİSA ÇELİK 8-C

SEVGİLİ JANE EYRE

Sevgili Jane Eyre,

Ben senin başından geçenleri anlatan o kitabı okudum ve şunu anladım ben çok şanslıyım, iyi bir ailem var, iyi bir okulum var ve iyi bir ablam var. Ama eğer bu kadar şanslı olmasaydım, senin gibi mücadele veremezdim hayata karşı. Bu hayat çok acımasız, kiminin

istediği her şey olur ama değerini bilmez, kiminin ise hiçbir şeyi yoktur ama hayatı çok sever, hayatının değerini bilir. Sen de hayatın değerini bilenlerdensin. Hiçbir zaman hayattan vazgeçmedin ve hayata sıkı sıkı tutundun.

Kuzenin Bay Reed'in ölmesine açıkça sevindim çünkü sana çok kötü şeyler yapmıştı. Tüm şımarıklığı ile sana kitapla vurmasına karşılık vermen çok cesur bir hareketti ve o bunu hak etmişti. Ardından annesi sana ceza verince bu dünyanın neden bu kadar adaletsiz olduğunu düşündüm fakat nedenini bulamadım. Bayan Reed'e gelecek olursak hastayken ona bakman yanlıştı hatta oraya bile gitmemeliydin. Çünkü ölmek üzereyken bile sana kötü şeyler söyledi. Bence, onun yüzüne bile bakmamalıydın. Bayan Reed'e hak ettiği sözleri söylemen ise az da olsa içimi ferahlattı.

Lowood'taki arkadaşının zor anlarında arkasında durmanı çok takdir ettim. Arkadaşının ölmesine üzüldüm ama şuna inanıyorum ki o cennete gitti. Lowood'ta iyi ki öyle bir müdürünüz vardı yoksa o cehennem gibi okulda bir yıl bile yaşanmazdı.

Bay Rochester seni çok seviyordu ve sen ona haksızlık ettin. Fakat onun da sana kendi hayat hikâyesini tamamen anlatmaması ve hasta karısını o evde tutması aptallıktı. Blanche Ingram ile evlenmemesine sevindim çünkü sen onunla evlenmeyi daha çok hak ediyordun. İyi ki dadı olmak için gittiğin yerde Bayan Fairfax gibi biri vardı. Adele'ye her

durumda ders vermeye çalışman ise senin iyi bir dadı olduğunu gösteriyor. Bay Rochester seninle evlenip Adele'yi yatılı okula vermeyi düşünse bile sen buna itiraz ettin. Bay Rochester'ın evinden gittiğinde cüzdanını kaybetmiştin. Kar kış demedin, parasız, aç iş aradın ve en sonunda bir ev buldun. O evi buldun çünkü vazgeçmedin. Geri dönebilirdin ama sen onun yerine amacına ulaşmayı tercih ettin. Ve orada bir iş bulmana çok sevindim.

En sonunda Bay Rochester ile tekrar buluşmana çok sevindim ama Bay Rochester'ın karısının evi yakması ve Bay Rochester'ın o ve evdeki hizmetçileri kurtarıırken kör olup bir elini kaybetmesine gerçekten çok üzüldüm. Bence, o kadın için kılını bile kıpırdatmamalıydı. Sonuç olarak, o güzel evde buluşup hayatınızın geri kalanını birlikte geçirmenize çok sevindim. Kitabın o kısımlarını okurken neredeyse ağlayacaktım.

Jane, senin feminist olduğunu duydum. Yaşadıkların çok üzücü, bunları hiç kimsenin yaşamasını istemem. Bir erkek olsam da kadın haklarının sonsuza dek arkasındayım ve senin her zaman yanındayım. Senin hayatla mücadeleni, kendine duyduğun güveni, tüm kadınlar örnek almalı. Jane, kısaca sen müthiş birisin.

Sevgiler...

Ali Halim SEZEN 6-C

ÖZEL BİR ÇOCUK

Yere düşen sarı, turuncu yaprakların arasından süzülen rüzgârın sesi penceredeydi o sabah. Güneş henüz yüzünü göstermemişti. Çok uzun süre yatakta hareketsiz kaldığının farkındaydı. Karnına ağrılar girdiğini, heyecandan boğazının kuruduğunu hissediyordu. Usulca açılan kapının sesiyle gözlerini açtı Doruk ama zaten bütün gece uyumamıştı. Artık liseye geçmişti ve yeni bir macera başlıyordu. Türlü düşünceler çok uzun süredir kafasını meşgul etmişti. Cevabını henüz bilmediği sorular vardı kafasında. Okul vaktinin geldiğini hatırlatan annesinin sesi kendi içindeki sesi susturmuştu birden. Uykusuz kalmanın yorgunluğu, ilk günün verdiği heyecan ve acabalarla birlikte yola çıkmıştı bile...

Sınıfına girdiğinde çoktan birkaç tane çocuk gelip ön sıralara oturmuş sohbet ediyorlardı. Fakat Doruk için ön sıraya oturmak önemli değildi. O hemen gitti ve arka sıraya oturdu. Sonrasında öğretmen sınıfa girdi ve tanışacaklarını söyledi. Herkes sıra sıra kendini tanıttı ve en son sıra Doruk' a geldi. "Evet, senin adın ne çocuğum?" fakat Doruk cevap vermedi "Hey, arkadaki adını sordum! " Doruk bu kez kendisinden bahsedildiğini anladı ve "Doruk" dedi. Başka da hiçbir şey söylemeden yerine oturup pencereden dışarıyı izlemeye devam etti.

Karnındaki ağrının kaybolduğunu fark etti bir an ama hâlâ yorgun hissediyordu. Zoraki tanışmalardan oldum olası nefret ederdi. İnsanın kendini birkaç cümleyle hiç tanımadığı başka bir insana anlatmaya çalışması saçmalıktı.

Gün bitmek üzereydi. Bir an önce eve gitmek ve dinlenmek kafasındaki tek düşünceydi artık. Günlerdir onu uykusuz bırakan, endişelendiren hatta korkutan okulun ilk günü bitmek üzereydi. Boğazındaki kuruluştan hala kurtulamamıştı. Okul kantinine gidip bir şeyler içmek ve kalabalıktan kurtulmak istedi. Okulu aslında tam da onun istediği gibiydi. İlk ziyaretinde zeytin ağaçlarının serinliği, cırcır böceklerinin sesi onu adeta içine çekmişti. Yalnız kalmak istediğinde gidebileceği köşeleri belirlemişti çoktan. Ama olmadı...

Defterine yaptığı çizimlerle o kadar meşguldü ki yanına gelen çocukların üst sınıflardan olduğunu anlaması zaman aldı. Kimseyle tanışmak istemiyordu, sohbet etmek istemiyordu, arkadaş olmak istemiyordu. Son derse girmeden önce tek duymak istediği cırcır böceklerinin sesiydi. Neyse ki çok fazla kalmadılar yanında. Okulla ilgili birkaç nasihat, dikkat edilmesi gereken öğretmenler... Doruk'un tek bir kelime konuşmamasına rağmen onunla konuşmaya çalışmaları, zamanlarını bu şekilde geçirmek istemeleri tuhaftı. Aslına bakarsanız insanların sosyal ilişki dedikleri şey tam anlamıyla bir karmaşaydı onun için.

Son dersi kaçırdığını fark edip bir an için endişelendi. Sonuçta bugün okulun ilk günüydü ve o daha ilk günden derse geç kalmıştı bile. Endişe duyuyor olması karar vermesini zorlaştırıyordu. Öğretmen yokluğunu fark eder miydi? Geç kalmış olmasını nasıl açıklardı? Derse geç girmek hiç girmemekten daha iyi miydi? Karın ağrısı geri gelmişti birden, avuç içlerinin terlediğini ve kalbinin çok hızlı çarptığını hissettiği anda omzuna birinin dokunduğunu fark etti. Matematik öğretmeni Selim Beydi gelen. Doruk'un yere düşen defterini alıp sayfalarını karıştırmak istediği anda Doruk beklenmedik bir hareketle elinden çekip geri aldı defterini. Sınıfa doğru koşarken yaptığı şeye inanamıyordu. Arkasına bakamadı.

Akşam olmuştu. Doruk'un annesi Ayşen Hanım o gün işten erken gelmiş ve hemen onun en sevdiği yemeği yapmıştı. Birkaç dakika sonra Doruk eve geldi. Ayşen Hanım endişeyle Doruk'un gözlerinin içine baktı ama Doruk konuşmadan sessizce odasına çekilmeyi tercih etti.

İki hafta sonra...

Doruk okulunun yemyeşil bahçesindeki bir bankta oturmuş kuşlara yem atıyordu ve aynı zamanda da defterine bir şeyler çiziyordu. O bunları yaparken matematik öğretmeni de öğretmenler odasının penceresinden onu izliyordu. Zil çalınca Doruk hızla sınıfına gitti fakat defterini bankta unuttu. Bunu gören matematik öğretmeni de hemen bahçeye indi ve defteri alıp inceledi. Doruk kuşların hareketini matematiksel bir şekilde incelemişti. Bunu gören matematik öğretmeni Doruk'un farklı olduğunu anladı. Yüzünde yavaş yavaş bir tebessüm belirdi, çünkü aklına kendi öğrencilik yılları gelmişti.

Arda ALPTEKİN 9-C

KİMLER ÖZGÜR

Duydum kıt kıt sesi, sandım pire bezi, ara ara yok, baktım ferman çok, olduk biz soylu, serildim boylu boylu, geldim dere boyu, hah dedim buldum, esti geçti yeller, duruldu sular seller, bir oyna bin dinle, herkes kendi bildiğinde, şart şurt vur satır, yanında boz katır, eyerinde yatır, ses bitti katır gitti. Benim masal başlamadan bitti. Yaptı etti gitmiş, mış mış gelmiş.

Ülkenin birinde bir prenses varmış. Sarı saçları, mavi gözleri ve kibar davranışlarıyla herkesi etkileyen bu prensesin adı Nera'ymış. Bu prensesin yaşadığı ülkede sanat her şeyden üstünmüş. İnsanlar on sekiz yaşına girdiğinde büyük bir törenle sanatın iki dalından birisi için yetiştirilmeye başlanırmış. Her yıl düzenlenen bu törenlerde çocuklar yeteneklerine göre "görsel sanatlar" ya da "işitsel sanatlar" için eğitilirmiş. Ülkenin kralı görsel sanatlarla ilgilenirken kraliçe de işitsel sanatlar bölümünü yönetirmiş. Aslında ülke iki ana parçadan oluşuyormuş. İnsanlar resim ya da müzik bölümlerinde yetismeye başlayınca kesinlikle diğer bölüme geçemezmiş. Ülkenin bu konuda çok katı kuralları varmış. Bu ülke misyon olarak "Sanat düşünce özgürlüğüdür, biz sanatı yaratırız" sözünü kullansa da insanların fikirlerine hiç önem verilmezmiş. Evet, görsel ve işitsel sanatlar çok önemliymiş ama kimse ritmik ve dramatik sanatlardan haberdar değilmiş. Toplum iki adet kalıp çerçevesinde şekillendirilirmiş. Düşünce özgürlüğü "sözde" savunulsa da kimse düşündüklerini açıkça belirtmezmiş. Tabii böyle insanlara sahip toplumlar da zamanla düşünme ve sorgulama yetilerini kaybedip kaybolmaya mahkûmmuş.

Yıllarca bu kalıplar çerçevesinde şekillenen bu ülkede, çevresini sorgulayan tek kişi Prenses Nera'ymış. Annesi müzik babası da resim gibi sanatlarla ilgilenmesi için ona baskı uygularmış. O da küçüklüğünden beri neden yalnızca iki adet yapı üzerine yetiştirildiklerini sorgulamış. Nera on sekiz yaşına gelene kadar hem annesi hem de babası tarafından sanatın iki dalında da yetiştirildiği için, iki türe de özel bir ilgisi ve merakı varmış. Ama onun asıl hayali farklıymış, pandomim sanatçısı olmak... Pandomim "ritmik dramatik sanatlar" dalına girmekteymiş bu yüzden yaşadığı ülkede bu sanat dalı kabul görmemekteymiş ancak küçüklüğünden beri en büyük hayali buymuş. Hep düşünürmüş Nera, insanlar bir prensesin pandomim sanatçısı olmasına güler mi diye.

Zamanla en doğrusunun kendi kalbinin sesini dinlemek olduğuna karar vermiş ve on sekiz yaşına girdiğinde hangi sanat dalına gireceğine dair yapılacak törende bütün halka bu düşüncesinden bahsetmeye karar vermiş.

Aradan zaman geçmiş ve Nera on sekiz yaşına gireceği gün gelip çatmış. Tören hazırlıkları yapılırken Nera da yapacağı konuşmayı tekrar tekrar düşünüyormuş. Prenseslerin törenleri halktan farklı olarak, bütün halkın katılımıyla yapılıyormuş. Bunun nedeni prens ve prenseslerin seçeceği sanat dallarının bir sonraki varisleri olmalarıymış. Zaman geldiğinde Nera kürsüye çıkmış ve topluluğa seslenmiş;

-Değerli Remus halkı, sizlerin karşısında olmaktan çok büyük bir onur duyuyorum. Ancak, bugün sizlerle çok da beklemediğiniz bazı bilgiler paylaşacağım. Yıllarca Remus halkı seçtikleri sanat dalında eğitildi ve çok iyi yerlere geldik. Ancak sizlere sormak istiyorum, herkes toplum içerisinde bulunduğu konumdan hoşnut mu? Ben pek sanmıyorum. Peki, kaç kişi resim ve müzik dışında da sanat dalları olduğu bilincinde? Belki de hiçbiriniz. Biz yıllarca iki adet doğruyla eğitildik; resim ya da müzik. Ama hayatta insanların eğitilebileceği başka dallar da var. Mesela ben, şu anda herkes görsel ya da işitsel sanatlarla ilgileneceğimi düşünüyor değil mi? Hayır, ben ritmik sanatlarla ilgilenmek istiyorum, pandomim sanatçısı olmak istiyorum. Sizlerden istediğim tek şey şu, lütfen kendinizi sorgulayın. Gerçekten olmak istediğiniz yer neresi, düşünün. Ben, bu günden itibaren resmen ülkemiz için yeni bir sayfa açıyorum. Ne resmin ne de müziğin varisi olacağım, artık ben ve benimle birlikte gerçekten ne istediğini bilebilen insanlarla birlikte sanatın bütün dallarıyla ilgileneceğim... Çok teşekkürler...

Bu sözlerin ardından Prenses Nera etrafına göz atmış. Kimseden çıt çıkmıyormuş. O anda yaptığıının doğru olup olmadığını sorgulamaya başlamışken bir anda alkışlar yükselmiş. Halk cahilmiş, pandomimin ne olduğunu bilmezlermiş, ama Nera'nın yaptığıının çok büyük bir cesaret olduğunun farkındaymış herkes.

O günden itibaren krallık çok daha güzelmış. Herkes ilgilendiği şeyi yapıyormuş. Kimseye sanatla ilgilenmesi için baskı da yapılmaz olmuş. İnsanlar düşünceleri nedeniyle değerli görülmeğe başlamış. İsteyen sanatla, isteyen sporla, isteyen bilimle ilgilenirmiş. Sanat

tabii ki de önemini yitirmemiş, yalnızca alternatif ilgi alanları bulmuş insanlar. Herkes Nera'ya teşekkürlerini sunmuş. Çünkü böyle insanlar az gelirmiş dünyaya.

Aradan uzun yıllar geçmiş, bu krallık diğer krallıklar arasında parmakla gösterilir olmuş. Herkes mutlu ve özgürce yaşamına devam etmiş.

Azra AYDOĞMUŞ 8-C

DUYGULARIM

Bir gün 7-B'nin Türkçe öğretmeni olan Banu Öğretmen, kaleminin çok güçlü olduğuna inandığı Derya'ya yazma konusu vermiş. Bu konu bir hikâye yazmakmış. Yazacağı hikâyenin konusu, insan duygularını karakterlere dönüştürerek bu duyguların yaşadığı bir olayı anlatmakmış.

Derya evine dönmüş, çalışma masasına oturmuş ve yazmaya başlamış:

Bir varmış, bir yokmuş. İzmir'de Selin isimli bir kız varmış. Selin 7. Sınıf öğrencisiymiş. Kısa saçlı, kahverengi gözlü bir kızmış Selin. Selin'in annesi öğretmen, babası eczacıymış. Bir gün annesi eve gelmiş ve "Size bir haberim var" demiş. Selin ve babası merakla annesinin yanına gelmiş ve annesi konuşmaya başlamış: "Karaman'a tayinim çıktı!" demiş. O anda Selin'in beyinde bir fırtına kopmuş, beyindeki her duygu ne yapacağını bilmeden ordan oraya koşturuyormuş. En son aralarından Mutlu anlamış ki bu iş böyle olmayacak, herkesi durdurmuş: "Arkadaşlar bu iş böyle olmayacak, sakinleşmemiz ve ne yapacağımızı düşünmemiz lazım" demiş. Öfkeli, tabi ki de, bu olaya aralarından en çok Öfke kızmış: "Peki ne yapacağız, söyler misiniz acaba hanımefendi?" diye sormuş Mutlu'ya. Aralarına Tikinti girmiş: "Hey, böyle kavga etmenizden tiksiniyorum!" diye. Korku kenarda tek başına sayıklarken dönüp duruyormuş: "Acaba orada yeni arkadaşlar edinebilir miyim, acaba beni severler mi, acaba orada gideceğim okul güzel mi? " Üzgün de kendi köşesinde hem ağlıyor hem de Mutlu, Tikinti ve Öfkeli 'nin kavgasını izliyormuş. Bu şekilde aradan zaman geçmiş ve o sırada Selin hiç kıpırdamadan duruyormuş. Anne ve babası da Selin'e hareketsiz bakıyormuş. En son Mutlu'nun aklına gelmiş Selin, hemen kontrol paneline geçmiş ve Selin'i gülümsetmiş. Anne ve baba da gülümsemiş. Tikinti, Üzgün ve Öfkeli, Mutlu'yu fark edip yanına gitmişler. Korku hala kendi köşesindeymiş. Öfkeli, Korku' ya bağırarak: " Gel buraya artık!" diye. Korku koşarak gelmiş yanlarına. Herkes yerini almış ve başlamışlar Selin'i konuşturmaya. Fakat hepsi aynı anda tuşlara bastığı için Selin doğru düzgün konuşamıyormuş ki her duygu başka bir şey söylediği için cümleleri karıştırmış Selin'in. Annesi Selin'e sarılmış ve "Biliyorum ki düzenini bozmak istemiyorsun ama orada da yeni bir düzen kurup yeni arkadaşlar edinebilirsin" demiş. En sonunda duygulardan

Mutlu tüm yeteneklerini kullanmış ve Selin'i gün boyu güldürmeyi başarmış. Taşınacakları günü beklemeye başlamış.

2 ay sonra Selin ve ailesi tamamen Karaman'a yerleşmiş. 1 gün sonra Selin'in yeni okulunda ilk günüymüş ve o gün de çok çabuk geçmiş. Selin yeni okuluna girmiş ve sınıfını bulmuş. Erken gelmesine rağmen sınıfta sekiz kişi varmış. Selin kendine bir sıra seçmiş ve oturmuş. Sınıftaki bir kız grubu Selin'in yanına gelmiş ve aralarından biri: "Sen burada yeni misin?" diye sormuş. Selin: "evet" demiş. Gruptan başka biri: "Hiç arkadaşın var mı?" diye sormuş. Melek bunu sorunca Üzgün panele geçmiş ve: "Hayır" demiş. Üzgün paneli bırakmamış, Selin tam ağlamaya başlayacakmış ki kızlardan biri "Bizimle takılmak ister misin?" diye sormuş. Mutlu panele geçmiş ve gülerek: "Evet, çok isterim!" demiş. Artık Selin'inde bir arkadaş grubu varmış yeni okulunda.

Derya yazmayı bitirmiş. Diğer gün hikâyesini Banu Öğretmen'e vermiş. Banu Öğretmen, Derya'nın hikâyesini çok beğenmiş ve hikâyesini okullarının her ay basılan "Neler var, Neler yok dergisine" ekletmiş.

Bade MEÇİK 7-B

AĞAÇ EV

Okulların açılmasına sadece bir gün kalmıştı.

Zehra bu yüzden hem çok heyecanlı hem de çok endişeliydi. Okul onun için çok farklı bir ortam

olacaktı. İlk olarak yeni arkadaşları olacaktı. Bu onu hem ürpertiyor hem de heyecanlandırıyordu. Bu yıl beşinci sınıf olacağından yeni bir binada öğrenim görecekti. Öğretmenleri de bu yıl değişecekti. Ama en azından en yakın arkadaşı Ceyda da onunla beraber aynı sınıfa gidecekti. Ceyda ile üç yaşından beri çok yakın arkadaşlardı. Birbirlerine çok güvenirlerdi. Üç yaşından beri her yere beraber gider ve hep birlikte vakit geçirirlerdi. İkisi de oyun oynamayı, resim çizmeyi, belgesel izlemeyi çok severdi. Beraber belgesel izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamazlardı. Genelde belgesellerinin konusu doğa ve canlılarla ilgili olurdu. Bazı hafta sonları piknik yapmaya giderlerdi. O zaman gittikleri çayır, göl kenarları ve ormanlarda etrafı tanımaya çalışırlardı. Güzel buldukları yerlerin fotoğrafını çekerlerdi. Çiçekleri koklar ve ağaçları incelerlerdi. Aynı zamanda doğa yürüyüşü yapmayı ve bisiklet sürmeyi de çok severlerdi. Zehra ve Ceyda'nın herkesten sakladıkları bir hayalleri vardı. İkisi de ağaç evi yapmayı çok istiyordu. Hatta ayrıntılarına kadar bunu düşünmüşlerdi.

Okulun ilk günü ikisi de çok heyecanlıydı. Beraber okula yürüyerek gittiler. Okulda sınıf arkadaşları ve öğretmenleriyle tanıştılar. Sınıf arkadaşlarından biri olan Defne de doğayı, çiçekleri, bitkileri ve canlıları çok seviyordu. Zehra, Ceyda ve Defne çok iyi anlaştılar. Ona ağaç evi projelerini anlattılar. O da bu fikri çok beğendi. Ayrıca bu hafta sonu evlerine yakın olan bir çayırda buluşacaklardı ve piknik yapacaklardı.

O hafta sonu hepsi çayırda buluştular. Tüm gün boyunca çayırı gezdiler. En sonunda bir meşe ağacı gördüler. Her tarafı zambaklar, nilüferler, laleler, karanfiller, papatyalar, ağaçlar dolu bir çayırda bulunuyordu bu meşe ağacı. İlk bakışta diğer ağaçlar gibiydi. Gövdesi çok kalındı anlaşılan baya uzun süredir yaşıyordu bu çayırda. Ayrıca çok yüksekti sanki bulutlara değecekti. Yaprakları yemyeşil olan bu ihtişamlı ağacın dibinde de papatyalar bulunuyordu. Ama onu asıl özel yapan şey gelecekte Zehra, Ceyda ve Defne'nin ağaç evi olacağıydı. İki ay boyunca para biriktirdiler. Ağaç evini nasıl yapacaklarını ve içine ne koyacaklarını belirlediler. Daha sonra ise babalarının da

yardımla ağaç evi yaptılar. Bu biraz zor olmuştı. Okula gittikleri için sadece hafta sonları çalışabiliyorlardı. Toplam dört ay boyunca uğraştılar ve en sonunda çok güzel bir ağaç evi yaptılar. Ağacın tahtalarını pembe, mavi, yeşil, mor ve sarıya boyayarak rengârenk yaptılar. İçine ise üç tane oturak ve bir tane masa koydular. Zehra, Ceyda ve Defne bu zaman zarfında çok yakın arkadaş oldular.

Okul zamanı buraya çok gelemiyorlardı ama tatillerde hep ağaç evlerine gidiyorlardı. Burada istediklerini yapıyorlardı. Kitap okuyor, oyun oynuyor, şarkı dinliyorlar, bisikletle dolaşıyorlar ve çoğu zaman çayırda dolaşıp etrafı tanıyorlardı. Zehra, Ceyda ve Defne çayırılık olan bölge için bir tane harita bile yaptılar. Ağaç ev tam ortadaydı, etrafta bir sürü ağaç vardı ve kuzeyinde bir göl vardı. Bu gölün suyu çok temizdi. Burada oturup dinleniyorlardı ve bu onları rahatlatıyordu. Orada oturunca tüm sıkıntılarından uzaklaşıyorlardı. Ağaç evini çok seviyorlardı. Adı bile geçtiğinde gözlerinde tebessüm belli oluyordu.

Pazar günü Defne ağaç evine gittiğinde şok oldu. Çünkü çayırındaki gölletin yakınlarında itfaiyeciler vardı. Hemen o tarafa doğru çok hızlı bir şekilde koştu. Yaklaşık beş dakika sonra oraya vardı. Oraya varınca kan ter içindeydi. İtfaiyecilere ne olduğunu sordu. İtfaiyeciler ona olayı anlattılar. Dediklerine göre cumartesi günü bir aile, çayırda ızgara yapmak için ateş yakarken dikkatsizliklerinden dolayı yangın çıkmıştı. O kadar büyük bir yangın değilmiş. İtfaiyeciler zamanında yetişip yangına müdahale etmişler. Defne çok üzüldü. Sonra yürüyerek ağaç eve gitti. Daha sonra Zehra ile Ceyda'nın oraya gelmesini bekledi. Onlar da gelince Defne duyduklarını onlara anlattı. Hepsi çok üzülmüştü. Gözlerinin içi gibi baktıkları güzelim ağaçları birkaç kişinin dikkatsizliğinden dolayı yanmıştı. O gün doğayı çok sevdiklerini ve her zaman doğayı korumaları gerektiğini düşündüler. Bundan sonra o günü kendi aralarında ağaç dikme günü ilan ettiler. Her yıl o gün beraber bir şekilde beş tane ağaç diktiler. Yangında yanan kısımlara da birkaç yıl sonra ağaç dikmeyi planladılar.

Zehra, Ceyda ve Defne ortaokulu ve liseyi aynı okulda okudular. Üniversitede ise başka şehirde olmalarına rağmen hiçbir zaman haberleşmeyi kesmediler. Hepsi hayatları boyunca doğayı çok sevdi ve doğayı hep korudu.

Bengisu BENLİ 9-D

KIŞ YARDIMI

Kış mevsiminin en soğuk ve sert günleriydi. Lapa lapa yağan kar, evleri, ağaçları, yolları bembeyaz bir örtü ile kaplamıştı. O buz gibi soğuk günde okullara ara verilmiş, iş yerleri kapatılmıştı. O gün, 7 yaşındaki Kemal, ailesi ile evde kalmıştı. Başta okula gidemediği için üzülse de ailesiyle evde kalabileceği için sevinmişti. Kemal'in babası Hakan Bey ekmek almak için dışarı çıkmıştı. Kemal'in annesi Sinem Hanım kahvaltıyı hazırlarken, Kemal ise küçük evlerinin camından dışarı bakıyordu. Hayatında ilk defa bu kadar çok kar yağdığını görmüştü. Evler, ağaçlar, sokaklar ve arabalar gelinlik giymiş gibi görünüyordu. Kemal okulunu düşündü, "Şimdi okulum da tıpkı sokaklar gibi bembeyazdır." diye aklından geçirdi. O sırada evlerinin bahçesindeki karlara bakmaya koyulmuştu. Okulda öğretmeni, her kar tanesinin aynı görünse de aslında birbirlerinden farklı olduğunu söylemişti. Bu bilgi doğrultusunda yere inen kar tanelerini dikkatle izlemeye başlamıştı ama kar tanelerinin farkı, gözle görülemeyecek kadar küçüktü. Kemal yerdeki karlara bakarken belli bir yöne doğru giden minik kedi patilerinin izlerini gördü. "Eyvah, Mırnav evden kaçtı!" diye düşünürken tıpkı bahçedeki karlar gibi bembeyaz olan kedileri Mırnav'ın halının üzerinde tembelce yattığını gördü. Kemal, ona tebessüm ile gülümserken Mırnav'ın koca bir kartopuna benzediğini düşündü. Kemal'in bu düşünceleri arasında Hakan Bey çoktan eve gelmiş sofraya oturmuştu. Sinem Hanım'ın Kemal'i sofraya çağırması üzerine Kemal bir süreliğine bu düşüncelerden sıyrıldı ama aklı hala kardaki pati izlerindeydi. "Eğer izler Mırnav'ın değilse kimindi?" diye sorguluyordu.

Kemal, babasının aldığı ekmeğe annesinin yaptığı reçeli sürerken, Hakan Bey ise markete giderken, evlerinin önünde gördüğü anne kedi ile üç yavrusundan bahsediyordu. Kemal, babasının söyledikleri üzerine şaşkınlıktan elindeki bıçağı yere düşürdü. Endişe ile babasına baktı, "Ne, sokaktaki kediler mi?" diye sordu ve ona bahçede gördüğü pati izlerini anlattı. Kemal artık kardaki pati izlerinin kime ait olduğunu anlamıştı. "Bu havada sokakta kalmış dört zavallı kedi." diye içinden geçirdi. Anne ve babasının gözünün içine bakarak "Mutlaka bir şey yapmalıyız!" dedi. Kemal oldukça haklıydı, kedilerin ısınabilmesi için sıcak bir yuva ve aç kalmamaları için yiyecek lazımdı. Kemal, yuva ve yiyecek fikrini anne ve babasına söyledi ve onlar da yardım etmeyi kabul ettiler. Hakan Bey, Kemal ile birlikte kedi yuvası için model belirledikten sonra marangozluğa duyduğu ilgi sayesinde edindiği beceriler ile kedilere yuva yapımına başladı. Sinem Hanım ise kedi maması hazırlıyor bir yandan da kediler için sıcak su koyuyordu. Bu olay sayesinde ikisi de Kemal'in yardımsever ve iyi kalpli bir çocuk olduğunu daha iyi anlamışlardı. Kemal de hem babasına yuva konusunda yardım ediyor hem de yuvanın içine koymak ve kedileri sıcak tutması için eski battaniye arıyordu. Bir süre sonra yuva tamamlandı, battaniye konuldu, yiyecekler ve su hazırlandı. Kemal, Hakan Bey ve Sinem Hanım yaptıklarını bahçenin köşesindeki kuytu yere götürdüler ve kediler için hazır hale getirdiler. Şimdi tek iş kedileri beklemekteydi. Tam yirmi beş dakika geçti ama kediler ortalıkta görünmüyordu. Kemal'in burnu kızarmaya, Sinem Hanım titremeye ve Hakan Bey de hapşırmaya başlamıştı. Sonradan onlara doğru gelen üç kuyruğu ve arkadan gelen annelerini gördüler. Kedilerin üzerindeki siyah benekler olmasaydı, karla ayırt edilemeyeceklerdi. Önce yiyeceklerin çoğunu yediler sonra da teşekkür amaçlı, Kemal ve ailesinin ayaklarına süründüler. En sonda yuvanın içine girdiler ve birbirlerine sokulup uyumaya başladılar. Kemal ve ailesi üşüseler bile yüzlerindeki tebessüm ile kedilerin uyumasını beklediler ve uyuduklarından emin olduktan sonra da oradan sessizce uzaklaştılar. Kemal eve geldiklerinde Mırnav'ın hâlâ sıcak salonun ortasında uyuyor olduğunu gördü ve bu ona çok garip geldi, "Mırnav'ın karnı tok ve sıcak bir yuvası var ama bazı kediler hem aç hem sokakta, bu neden böyle?" diye annesine sordu. Sinem Hanım, kimsenin eşit şartlar altında yaşamadığını ama canlılara yardım etmenin bizim elimizde olduğunu, yaşam şartları düşük canlılara ne kadar çok yardım edilirse o kadar çok yaşam şartlarının

artacağını anlattı. Kemal bugün öğrendiklerini ve yaptıklarını yarın sınıf arkadaşlarına anlatacağının heyecanı ile tüm günü geçirdi. Akşam olduğunda ve Kemal yatağına uzandığında aklına sokaktaki kedilerin de artık sıcak bir yuvası ve yiyecekleri olmasının gelmesiyle birlikte kendini uykunun kollarına bıraktı ve rüyasında kedilerin mutlu bir şekilde yuvalarında uyuduklarını gördü.

Beril Gül ÇOPUR 9/D

GÖRMEYEN GÖZLER

Endişedir, bize doğduğumuz andan itibaren gözlerimizi kapayana kadar eşlik eden. Henüz biz anne karnında iken başlar endişeler ailemiz tarafından. " Acaba nasıl bir çocuk olacak ya da herhangi bir hastalığı olacak mı? " gibi... Benim hikâyem de böyle başlamıştı. Acabalar ile geçen bir hamilelik sürecinden sonra dünyaya gelmiştim. Doğduğum zamanda teknoloji o kadar gelişmiş değildi. Bu nedenle anne karnındaki bir bebeğin durumu hakkında pek fazla bilgi sahibi olamıyordu insanlar. O sebepten dolayı sağlıklı bir şekilde doğmam için sadece dua etmişti ailem. Ama bazen istediğiniz kadar dua edin sizin için yazılmış hikâyeyi değiştiremezsiniz. Allah bizler için senaryoyu yazmıştır. Bize de sadece bu senaryoyu oynamak düşüyordu. Maalesef herkes anne karnından aydınlık bir dünyaya çıkarken, ben zifiri karanlıkta kalmıştım. Yani gözlerim görmez bir şekilde dünyaya gelmiştim.

Bebeklik dönemi, insan hayatında çok önemli bir yer kaplamıyor. Büyüyüp bilinçli sorular sormaya başladığımızda ise gerçek hayat bize kapılarını açıyor. Henüz beş yaşındayken ailemin benim hakkımdaki endişeleri artmaya başlamıştı. Acaba normal bir çocuk olabilecek mi ya da okula gidebilecek mi? gibi... Aslında onların endişeleri çok normaldi ama benimkiler daha başlamamıştı.

Altı yaşındayken babam bana bir top aldı. Topun içinde zil vardı. Topa vurunca içindeki zilin çıkardığı ses ile ne tarafa gideceğimi öğrenmeye başladım. Babam işten gelince beni elimden tutar, evimizin yakınındaki boş araziye gider ve saatlerce top oynardık. Bu zamanla öyle bir hal aldı ki bırakın yerden gelen topa vurmayı, havadan gelen toplara bile

kolayca karşılık verebiliyordum. Normal çocukların en fazla beş kez sektirdiği topu ben yirmi kez sektirebiliyordum. Babam hiç pes etmeden, her gün tekrar ederek kulaklarımın biraz daha hassas olmasını sağlamıştı. Aslında benim için her şey normaldi. Sesi olan her şeyi takip etmeye başlamıştım. Yedi yaşına geldiğimde, beni görme engeller okuluna kaydettirdiler. Okuma yazma bölümünü çabucak geçip benim için eğlenceli olan matematiğe yönelmiştim. Sanki karanlık dünyada rakamlarla baş başa kalmış ve onları en yakın arkadaşım yapmıştım. Bu sırada futbol hayatım da babam sayesinde devam ediyordu. Babamın kurduğu engelleri aşarak, topu kaleye atmayı deniyordum. On beş yaşına geldiğimde hayatımda sadece futbolun ve matematiğin olduğunu ve hayatıma bunların dışında yeni şeyler de katmam gerektiğini fark ettim. Radyoda her zaman müzik dinlerdim. En çok da klasik müzik hoşuma giderdi. Annem, babamdan beni bir müzik okuluna kaydettirmesini istedi. Bunu duyduğum andan itibaren içimi bir korku kapladı. Rakamlarla her şey tamam ama notalarla nasıl olacaktı? Bu sırada matematik başarımdan etkilenen bir özel okul tam burs ile öğrencisi olmamı istedi. Beni normal çocukların yanında okutacağını, aynı zamanda sportif anlamda da bana yardımcı olacaklarını söylediler. Okula kayıt oldum. Annemle babam normal okulda nasıl olacak diye endişe ederken, benim tek dileğim okula giderken güzel görünmektir. Her sabah saçlarımı babama özenle tarattırırdım. Babam bir sabah bile bana karşı gelmedi. Hep ne kadar yakışıklı olduğumdan bahseder ve bana moral verirdi. Okuldaki spor öğretmenine futboldaki başarımdan bahseden babam, bana nasıl kapılar açacağını daha farkında değildi. Meğerse o yıl benim yaş kategorimdeki öğrencilerden bir futbol takımı kuracaklardı. Bir cumartesi günü, öğretmen beni okula çağırdı ve kendisine yeteneklerimi göstermemi istedi. Yıllardır boş arsada zilli top ile oynayan ben ilk defa yumuşacık çimlere ayak bastım ve hareketlerimi yapmaya başladım. Babamla oynuyormuş gibi sahada koşarken öğretmenlerimin şaşkınlık cümlelerini duyuyor gibiydim.

Artık okulumda çok başarılı bir öğrenci, sahalarda çok iyi oynayan futbolcu ve aynı zamanda aldığım eğitim ile inanılmaz keman çalan bir müzisyendim.

18 yaşına geldiğimde üniversite sınavları için hazırlanmaya başlamıştım. Okulumda da çok popülerdim. Herkes teneffüslerde benimle konuşmak için yanıma geliyordu. Ben kendimi görmesem de bana ne kadar tatlı olduğumu söylüyorlardı. Benimse o sırada aklımda ne

futboldaki başarım ne de matematikteki başarım geliyordu. Hep kendime babam yine saçlarımı çok iyi yaptı bu yüzden herkes benim yanıma geliyor diye düşünüyordum. Çünkü o yaşta hayatım dış görünüşümün güzel olması üzerine kuruluydu. Saçımı yapmak dışındakileri kendim yapabiliyordum. Ama saçımı göremediğim için yapamıyordum. Bu da her sabah benim endişe ve kaygılarımı arttırıyordu.

Bir sabah babam işe erken gitmiş ve beni okula annem götürmüştü. O sabah saçımı annem yapmış ama sanırım istediğim gibi olmamıştı. Çünkü o gün kimse benimle konuşmamış, kimse yanıma gelmemişti. Akşam babama çok kızmıştım. Hatta sonunda ona ölmesini dilediğimi söyledim. Aslında öyle bir şey söylemek istemiyordum ama o anlık sinirimle ağzımdan çıkıvermişti. Yaklaşık bir ay sonra babam vefat etti. Meğerse o sabah kimse endişelenmesin diye erkenden kalkıp hastaneye gitmişti. Akciğer kanseri olduğunu da o gün öğrenmişti. Ben bir ay boyunca onunla konuşmazken o öleceği son güne kadar beni hazırladı ve okula götürmeye devam etti. Dünya başıma yıkıldı o ölünce. Sanki benim yüzümdendi bütün bu olanlar.

O yıl üniversite sınavında üstün bir başarı elde ederek ilk bine girdim. Bütün okullar bana kapılarını açmıştı. Annem ile beraber bana en uygun olan üniversiteyi seçtik. Bir de futbol takımım ile katıldığım şampiyonada birinci geldik ve ben yılın en değerli oyuncusu seçildim. Artık herkes beni tanıyordu. Endişe edilen çocuk hayran olunan bir yetişkine dönüşmüştü. Ama bunu babam görememişti.

Bir gün haber geldi. Herkes tanıdığı bu gence yardım etmek istemişti. Yapılacak olan ameliyatla gözlerim görmeye başlayacaktı. Yıllar boyu olmayan endişem artık başlamıştı. Bütün hayatını kulakları üzerine kurmuş biri, bundan sonra nasıl olacaktı?

Ameliyattan bir hafta sonra bandajlar açılırken çok korkuyordum. Artık benim için yeni bir hayat başlıyordu. Gözlerimi açtığımda, annem bana küçük bir tebessümle bakıyordu. Dünya tahmin ettiğimden çok daha farklı bir yerdi. Ama bu hayatta yapmak isteyip de artık yapamayacağım tek bir şey vardı. O da babamın gözlerinin içine bakmaktı.

Beyza Berk 9-C

SİNİRLİLER VE MUTLULAR KÜMESİ

Günler günler önce,

Yıllar yıllar önce,

Aklıma masal yazmak gelince,

Alırım kalemimi elime,

Yazarım ince ince

Bir ülke varmış. Bu ülkenin ismi Canduy'muş. Burada farklı canlı ve farklı duygular bir arada yaşarmış. Duygular daha yüksek seviyeliyken canlılar daha sıradanmış. Duygular canlıları yönetirmiş. Duyguları aynı olanlar, aynı kümede yaşarmış.

Bir gün bir çatışma çıkmış. Sinirli olan duygular ile mutlu olan duygular arasında çıkan bir çatışmaymış bu. Sinirli bir domatesin, mutlu bir salatalıkla olan kavgasıyla başlamış bu olay. Mutlu salatalık, sinirli bir domatesin üzerine basmış. Salatalık da olayı sakın bir şekilde çözmeye çalışmış. Domates sakinliği sevmediğinden, sinir olmuş salatalığa ve kendi kümesine geri dönmüş. Kümesindeki sinirli boğa, sinirli boksör ve sinirli hindi ile konuşup birlikte bir savaş çıkarmaya karar vermişler. Ne de olsa mutlular kümesindekiler, yapacakları bu savaşı tahmin bile edemezlermiş. Bu sırada mutlular, barış içinde yaşamının planlarını yapıyorlarmış.

Yaklaşık 5-10 gün sonra, sinirli domates önderliğindeki ekip mutlu insan, mutlu salatalık, mutlu köpek ve mutlu maymun ekibine saldırmaya başlamış. Sinirliler, mutluların elinde hiçbir savunma silahı olmadığını düşünüyormuş. Kendilerinin bir boksörleri olduğu için, güç bakımından kendilerini üstün görüyorlarmış. Ancak mutluların elinde çok büyük bir silah varmış. Hem de sinirlilerinkinden daha da büyük. Bu silah *Sözmüş*. Çünkü her zaman sesimizi değil, sözümüzü yükseltmeliyiz. Sinirliler bağırarak ve öfkeli sözler söyleyerek

mutluların bulunduğu bölgeye doğru yürümeye başlamışlar. Mutlular da "Barış içinde yaşayalım!" sloganlarıyla beklemişler. Sinirliler bu slogana karşın küplere binmiş. İlk önce insanlar savaşmış. Ama bu savaşı, silahlarla yapılan savaşlar gibi zannetmeyin. Bu savaş sadece bir söz savaşıymış. Mutlu insan "Ne olur burada barış içinde yaşasak?" demiş. Karşılığında sinirli boksör, "Küplere binmediğim bir gün düşünemiyorum." demiş. Kapışma sırası domates ve salatalıktaymış. Domates; "Sen hiç sinirli olmadın, bilmezsin aşırı sinirli olmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu, o yemyeşil yüzün birden kıpkırmızı olur ve bu duygunun ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsin!" demiş. Karşılığında salatalık ise "Mutlu olursan barış içinde yaşayıp, huzurlu olursun ve herkesle iyi anlaşırsın." demiş. Bu sırada domates hiç sinirlenmemiş. Domatesin kafasında bazı şeyler değişmiş ama hiç belli etmemiş.

Tartışmaya bir gün boyunca ara vermişler. Bu sırada sinirliler toplantı yapmış. Toplantı sonucunda mutluların kümesine baskın yapmaya karar vermişler. Mutluların evlerinin dışına koskocaman "YAŞASIN SİNİRLİLER!!" yazacaklarmış. Dedikleri gibi de yapmışlar. Ertesi gün mutlular bunu görünce çok şaşırmış. Konuşmaya sinirliler köyüne gitmişler ve bir de ne görsünler! Sinirliler, köylerinin girişine "MUTLULARLA KONUŞMAK YASAKTIR" yazmış. Bunu görünce onlar da köylerinin girişine "HERKESLE KONUŞMAK SERBESTTİR" yazmışlar ve sinirlilere barış içerisinde yaşamamanın ne kadar güzel olduğunu *Söz* ile anlatmışlar.

Böylece iki köyün kesiştiği yerde bir uzlaşma olmuş. Eğer iki farklı duygu yan yana gelirse her biri, kendi karakteristik özelliklerini bırakıp orta noktada buluşacakmış. Böylece farklı duygular huzur ve uyum içinde yaşamaya karar vermiş. Onlar huzur ve uyum içerisinde yaşamışlar, bize de bu masaldan *İyi Söz'ün* her zaman ve her koşulda kazandığını öğrenmek düşmüş.

CAN ZEMZEM 7-C

HÜSEYİN'İN HAYAT SINAVI

Hüseyin ailesini geçindirmeye çalışan, aynı zamanda üniversite sınavına hazırlanan 18 yaşında bir gençtir. Annesi Hatice Hanım ve küçük kız kardeşi Zeynep ile Erzincan'ın küçük bir köyünde yaşamlarını sürdürmektedirler. Babasını kaybedeli daha bir sene olmuştur. Bu sebepten dolayı da üniversite sınavına çalışamamıştır. Bu sene ise kazanmayı umut eden azimli ve çok çalışkan bir çocuktur.

Annesi Hatice Hanım küçük Zeynep'e baktığından dolayı aileyi geçindirmesi için çalışmamaktadır ve bunu Hüseyin üstlenmiştir. Sabah erkenden çobanlık yapıp, öğleyin okuluna gidip dersini çalışıp akşam ise bir inşaatın getir götür işlerini yapan bir kalfadır. Annesi bu duruma çok üzölmüş olsa da Hüseyin bunu yapmak zorundadır, o ailenin tek erkeğidir.

Hüseyin büyük bir azimle çalıştığı günlerden birinde gece vardiyası uzun sürdüğünden eve geç dönmüştür. Gün içerisinde çok uyuyamadığı için ertesi sabah uyanamamıştır. Koyunlara bakması için çobanlık yaptığı çiftliğe geç kalmıştır. Bunu fark eden çiftlik sahibi küplere binmiştir. Hüseyin uyandığına ise koşar adımlarla çiftliğe gitmiştir. Çiftlik sahibi Hüseyin'i gördüğünde ona bağırmaaya başlamıştır. Çiftlik sahibinin ağzından " Sen nasıl bir çalışansın, saatinde gelmek zorundasın, bahane kabul etmiyorum kovuldun!" sözcükleri çıkmıştır. Hüseyin kulaklarına inanamamıştır. " Benim nasıl çalıştığımı görmüyor musunuz? Çok çabalıyorum. Ne olur beni bağışlayın bir daha olmayacak ." diye yalvarmaktadır. Sinirli çiftlik sahibi " Tamam bir daha tekrarı olamayacak." diyerek ekstra iş verip çiftlikten ayrılmıştır. Hüseyin gözyaşlarına boğulmuştur. Hüseyin o gün okula gidememiştir. Annesi üzölmesin diye okula gittim diyerek yalan söylemek zorunda kalmıştır.

Günler geçtikçe Hüseyin daha çok çalışıp okulunda daha başarılı olmaya başlamıştır. Bir sıkıntısı vardır. Sağ bacağına şiddetli bir ağrı vardır. Bu ağrıyı inşaata ağır betonlar taşıdığından olduğunu düşünmektedir ve annesine önemli bir şey olmadığını söyleyerek var gücüyle çalışmaya devam etmektedir. Ağrısı oldukça fazlalaştığında doktora gitmiştir. Doktor Hüseyin'e çok yoğun çalıştığını bir süre ara vermesi gerektiğini söylemiştir. Bunun mümkün olamayacağını söyleyip durumu anlatmıştır. Annesi yalvararak aylık da olsa işini azaltmasını söylemiştir. Annesini o halde gören Hüseyin akşam çalıştığı inşaat yerinden üç aylığına çıkmıştır. Mart, nisan, mayıs derken havalar iyice ısınmıştır ve Haziran ayı gelmiştir. Evrelerine bol bol yemek girmektedir. Sabahlara kadar çalışan Hüseyin'in tek isteği hâkim olmaktır. Bunun için elinden geleni yapmaktadır. Öğretmenleri arkadaşları Hüseyin'e her zaman destek olmaktadır. Bacak ağrısı geçmiştir ve bıraktığı işe geri dönmüştür.

Göz açıp kapayıncaya kadar sınav sabahı oluvermiştir. Hatice Hanım, Hüseyin, Zeynep çok heyecanlıdır. Okunmuş su, okunmuş piring... Hayırlısıyla sınavı bitirip çıktı Hüseyin. Kendinden emindi. Hayal ettiği gibi İstanbul Hukuk kazandığına emindi. Kısa bir süre sonra sonuçlar gelmişti. Sonuçlara baktığında evde bayram havası vardı. Hemen tercihlerini yaptı ve oturup beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Her gün annesi Hatice Hanım dua ediyordu.

Sınava gireli bir ay olmuştu. Her gün açıklandığını düşünerek halk kütüphanesine gidip orada ki çalışan tek bilgisayarda sonucu gelmiş mi diye bakıyordu. Günlerden Cuma içinde bir his var. İşinden çıkar çıkmaz koşar adımlarla kütüphaneye gitmişti. Kütüphaneyi cenazeden dolayı kapatmışlardı. Hayal kırıklığına uğrayan Hüseyin boynu bükük bir halde evinin yolunu tuttu. Hüseyin'i gören bakkal Ahmet Bey "Ne oldu paşam? " diye bağırdı. Hüseyin kütüphaneye gidip tercih sonucu açıklanıp açıklanamadığını öğrenemediğini söyledi. Bakkal Ahmet Bey ' Bizim evde bilgisayar var . Şu köşeden sağa sapınca bizim ev gel gidip bir bakalım.' dedi. Acele halde Ahmet Bey'in evinin yolunu tuttular.

Bilgisayarın başına geçtiler. Gerekli her şeyi yazdılar ve sayfanın yüklenmesini beklemeye koyuldular. Sonunda sayfa açıldı. O beklediği an gelip çatmıştı. Ekranı baktığında gözyaşlarına boğuldu. İsteddiği yeri kazanmıştı. İstanbul Üniversitesi Hukuk Bölümü. Eve

koşu koşu gitti. Evi uzak olmasına rağmen üç dakika da gitmişti. Annesi Hüseyin'i gördüğünde durumu anlamıştı ve gözyaşlarına boğulmuştu. Anne oğul ağlaştıktan sonra annesi " Seninle gurur duyuyorum oğlum. Çabaladın, başardın. Artık büyük bir hâkim olabileceksin. Baban da olsa seninle gurur duyardı." dedi.

Yıllar geçti Hüseyin İstanbul'da hakim oldu. Çalışıp her ay ailesine belli miktar para gönderiyordu. Kardeşi Zeynep büyümüşü İstanbul'un köklü okullarından birinde okuyordu. Annesi ise hala Erzincan'da rahatlık içerisinde yaşayıp gidiyordu.

Bir gün Hüseyin rüyasında babasını görür. Babası şu sözleri söylemektedir: "Aferin oğlum seninle gurur duyuyorum. Çalıştın, çabaladın ve bileğinin hakkıyla istediğin yerde okuyup çalışıyorsun. Çok çalıştın oğlum ama yüzünün akıyla çıkmayı başardın." dedi. Sabah kalktığında Erzincan'a gitmeye karar verdi, babasının mezarını ziyaret etmeye gitti.

Dilara DOĞAN 10-B

KADERLE DANS

Uzun zaman önce, çok uzak diyarlarda bir delikanlı yaşarmış. Bu gözü pek delikanlı, cesur olduğu kadar zekiymiş de. Üstelik, kendisi oldukça güçlüymüş. Ancak bu delikanlının en önemli özelliği ne zekâsı ne de gücüymüş... Bu genç delikanlı, olası gelecekleri görebilme yeteneğine sahipmiş. Ancak delikanlı, bu özelliğinin önemine karşın fevkalade mütevazı bir hayat sürmekteymiş. Bu gücünü günlük hayatta kullanmaz, evrene müdahale etmemek gerektiğini düşünürmüş. Bu felsefeyi durup dururken edinmemiş tabii yaşına göre olgun delikanlı. Kendisi, bu gücü yüzünden ihtiyar babasını kaybetmiş zamanında...

Olay şöyle gerçekleşmiş:

Bir gün bu delikanlı babasıyla kasabaya inecekmiş. Kasaba merkezine inen yolda, delikanlı çok güçlü bir şeyler hissetmiş. Bu çok nadiren olurmuş. Delikanlı odaklanıp önündeki olası geleceklere göz atmış. Yaklaşık beş metre yakınlarında bir külçe altını alırken görmüş kendini! Hemen babasına söyleyip atından atlamış. Gençliğinin verdiği zengin olma hevesiyle altınları kesesine doldurmuş sorgulamaksızın. Babasının itiraz ve ikazlarına rağmen, hiç kimsede olmayan bu özelliğinin verdiği sınırsız öz güvenle onu dinlememiş bile. At sürmeye devam etmişler....

Sonunda kasabaya ulaştıklarında fırıncıdan ekmek almak gerekiyormuş. Kısa bir süre önce babasına kulak asmadığından, onun gönlünü almak dileğiyle o inmiş atından. Altın

kesesini babasına bırakıp fırıncıya girmiş ve ekmek almış. Çıktığında birçok ılığın arasında yerde yatan babasını görmüş. Boğazı kesilerek öldürölmüş. Adamın eli hâlâ kasılı duruyormuş. Etraftaki tüccarların bir tanesi, birkaç haydutun ellerinde bıçaklarıyla geldiğini ve adamdan altın kesesinin istediğini söylemiş. Ancak adam, oğluna duyduğu derin güven sebebiyle korkusuzca dikilmiş haydutların karşısına. Sonuç dehşet vericiymiş. Sonuçta, bir insanın kendisine duyulan güven sebebiyle katledilen birine bakması kadar acı bir şey varmış bu hayatta...

İşte o günden sonra anlamış delikanlı, altının sevilemeyeceğini, elmasla sohbet edilemeyeceğini.... Ailesinden kalan son kişiyi de onun ağgözlölölölöl ve gereksiz öz güveni katletmiş aslında. İşte bu "fevkalade" mütevazılığının sırrı buymuş. Anlamış artık hayata müdahale edilemeyeceğini. Çünkü insan planlar yapar, Tanrı da karşısına geçip gülermiş...

Ferhat Yaşar ERGİN 8-B

GÜLÜMSEME KASABASI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Gülümseme kasabası adında bir kasaba varmış. Bu kasabanın insanları mutluluk içinde yaşayan insanlarmış. Çünkü bu kasabada tüm insanlar birbirine karşı çok saygılı ve yardımsevermiş. Fakat günlerden bir gün, öfke duygusu arkadaşı üzüntü duygusundan Gülümseme kasabasının insanlarında öfke duygusunun olmadığını ve hep mutlu olduklarının haberini almış. Gülümseme kasabasının yolunu sormuş. Bu kasabaya gidip insanların öfke duygusuyla yaşamalarına ve mutsuz olmalarına sebep olmalıymış. Öfke az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş ama sonunda kasabaya ulaşmış. Önce insanları izlemiş, gerçekten kasaba halkı hep mutlu ve keyifliymiş. Kimse birbirine kızmıyor hepsi birbirine yardım ediyormuş. Kötülerin başkanı olan öfke, Gülümseme kasabasının iyi duygularından biri olan mutluluk, sevinç, aşk ve neşeyi bir mağaraya hapsedmiş. Artık iş başına geçebilirmiş ve kasaba halkının keyfini kaçırmak için çalışmalara başlamış. Önce birkaç çocuğun oyuncasını kırmış. Çocuklar ağlamaya başlamışlar, ağlayan çocuklar karşısında anne ve babalarının kulaklarına hadi çocuklara kızmalısınız diye fısıldamış. Mutluluk duyguları hapsedilen anne ve babalar çocuklarına bağırmaya başlamışlar. Anne ve babalar bağırırken çocuklar daha çok ağlamış. Evlerden ağlama sesleri duyulmaya başlamış. Öfke, Gülümseme kasabasında başarılı olmaya başlamış ve kendini güçlü hissetmiş. Pazarda, kalabalıkta yürüyen insanları iteklemiş ve insanların birbirleriyle çarpışmasına neden olmuş. Daha önceki zamanda bu durumda birbirinden özür dileyen insanlar mutluluk duyguları hapis olduğu için birbirine kızar ve bağırır olmuşlar. Bu bağırma seslerini duyan mutluluk, sevinç, neşe gibi güzel duygular bu durum karşısında ne yapacaklarını bilememişler. Mağaranın girişinin açılmasını beklemekten başka çareleri yokmuş. Mağaranın önünden gelen geçen çok oluyormuş fakat güzel duyguların seslerini duyan yokmuş. Öfke bir gün iki gün derken günler geçtikçe kasaba halkını birbirine karşı öfkelendirmeyi başarmış. Artık bu kasaba Gülümseme kasabası değil Öfke kasabası haline gelmiş. Kötülüklerin kralı öfke artık başarılı olmanın keyfini yaşıyormuş. Kasabanın en yüksek tepesine oturmuş halkın bağırışlarını izliyormuş. Ara sıra insanların kulağına haydi öfkelen diye sesleniyormuş. Bu durumda kasaba halkı en küçük bir ters durumda bağırıp çağırıp birbirlerine saygısızca davranıyormuş ve bu davranışlarına anlam veremiyorlarmış. Sürekli birbirlerine neler

oluyor bize neden böyle davranıyoruz diye soruyorlarmış. Mağarada hapis kalan mutluluk sevinç ve neşe duygularının kurtarın bizi diye bağırmaktan sesleri kısılmış. Gülümse kasabasına dışarıdan gelenler bu kasabada bir terslik olduğunu anlamışlar fakat çözüm yolunu bilmiyorlarmış. Bu durumu kendi kasabalarının en yaşlı adamına sormaya karar vermişler. Yaşlı adamı Gülümse kasabasına getirmişler. Yaşlı adam kasaba halkını bir müddet izledikten sonra bu kasabanın eskiden sahip olduğu güzel duygularını kaybettikleri kanısına varmış. Ne yapıp ne edip güzel duyguların saklandıkları yeri bulmaları gerekiyormuş. Tam da öfkenin yorgun düşüp uyuyakaldığı sırada kasabada bir sessizlik olmuş. Mağaradan gelen sesler yaşlı adamın dikkatini çekmiş ve mağaraya yaklaşmış, etrafındakilere mağaranın girişindeki büyük kayaları yerinden kaldırmalarını söylemiş, kayalar kaldırılınca mağara birden aydınlanmış ve güzel duygular kasabaya doğru dağılmış. Birden kasaba halkı eski günlerde olduğu gibi birbirlerine gülümsemeye başlamış. Olup bitenlerden dolayı birbirlerinden özür dileyerek birbirleriyle kucaklaşmışlar. Kahkaha seslerine uyanan kötü kalpli öfke artık kaybettiğini düşünerek ağlayarak kasabayı terk etmiş. Bundan sonra Gülümseme kasabasına öfke, kaygı, üzüntü gibi olumsuz duygular hiç ama hiç uğramaz olmuş. İyiliğin, mutluluğun ve gülümsemenin kazandığı masalımız burada sona ermiş.

Nuri Emir OĞUZ 7-B

MELEK YÜZLÜ KADIN

İlçenin birinde küçük bir yetimhane vardı. Minik bir bahçeye, yatakhane ve sınıfa sahipti. Buranın tek ama kocaman yürekli bir öğretmeni vardı, Ayşe. Bu ilçenin küçük bir köyünde doğmuştu. Köyün üniversiteye giden ve geri gelen tek sakiniydi. Köyümü geliştireceğim, güzelleştireceğim diye geri gelmişti. Bugünün gençleri yarının büyükleri olacağından onları eğitmek Ayşe öğretmen için büyük bir zevkti.

Bir gün okulun bahçesinde dolaşırken bir çocuk gördü. Yere kollarını kapatmış, hüngür hüngür ağlıyordu. Çocuğu tanımiyordu, yetimhaneden değildi. Çocuğa sordu, "Ne oldu, niye ağlıyorsun? Anneni mi kaybettin?" Çocuk hiçbir şey demeden ağlamaya devam etti. Çocuktan cevap alamayınca kolundan tutup yavaşça kaldırdı ve aynı şeyi bir daha sordu. Fakat çocuktan ses çıkmadı. Ayşe Öğretmen onu içeriye götürüp su verdi. Saatler geçti ve çocuğun yüzündeki endişe daha da arttı. Ayşe Öğretmen ise durumu anladı ve çocuğa sarılarak onu rahatlatmaya çalıştı. Annesi bu küçük çocuğu yetimhanenin ortasına bırakıp kaçmıştı. O akşam çocuğun annesi bulunamadı. Çocuk ise bitkinlikten uyudu. Sabah uyandığında yanı başında Ayşe öğretmeni gördü. "Bak anneni bulacağız tamam mı? Ama adın ne yavrum?" dedi Ayşe Öğretmen. Titrek ve güçsüz bir ses tonuyla, "Zafer" dedi çocuk. Birkaç gün geçti ama Zafer'in annesi hala ortalıkta yoktu. Ayşe öğretmen Zafer'e annelik yapmaya çalıştı. Zavallı çocuk travma yaşıyordu. Bir hafta geçti ve Ayşe öğretmen Zafer'in burada kalacağını ona söyledi. 7 yaşındaki Zafer annesinin onu niye istemediğini anlamaya çalıştı fakat hiçbir neden bulamadı. Zafer yetimhaneye kaydolduktan bir süre sonra okula başladı. Ayşe Öğretmen derste Zafer'in onu dinlemediğini ve parmaklarını bir ritme göre hareket ettirdiğini gördü. Zafer diğer çocuklara göre farklıydı. Çok soğuk ve asosyal bir çocuktı. İlk başta bunun yetimhaneye getirilmesinden dolayı olduğunu düşündü. Ama davranışları hiç değişmedi. Neredeyse bir

yıl geçmişti ama Zafer'in hiçbir arkadaşı yoktu. Ayşe öğretmen diğer öğrencilere neden Zafer'le oynamadıklarını sorunca "O tuhaf" yanıtını aldı. Maalesef ki Ayşe öğretmen de aynı fikirdeydi. O yüzden her akşam Zafer'in yanına gitti. Onunla konuştu ve gerçekten beyninin normal insanlarınki gibi çalışmadığını fark etti. Zeki gibi konuşuyordu fakat dersleri çok kötüydü. Onunla bunu konuşunca "Kafam darmadağınık" yanıtını aldı. Ayşe öğretmen ilk başta disleksiden şüphelendi fakat rahatça okuyor ve yazıyordu. Sonra bunu kendisinin çözemeyeceğini anlayınca bir doktora götürdü. Doktor Zafer'e savant sendromu teşhisi koydu. IQ'sunun yüksek ve müziğe karşı ilgisinin olduğunu söyledi. O gün Ayşe Öğretmen Zafer'i müzik aleti satan bir dükkâna götürdü. Zafer'in yüzünde piyanoyu görünce bir tebessüm oluştu. Onu ilk kez böyle görmüştü Ayşe öğretmen. Zafer piyanonun başına oturup bir şeyler çaldı. Ayşe Öğretmen, "Sen piyano çalmayı biliyor musun?" dedi. Hayır, anlamında başını sallayan Zafer, "Kafam darmadağınık demiştim." dedi. Ayşe Öğretmenin gözleri fal taşı gibi açıldı. O an Zafer'i evlat edinmeyi düşündü. Onun burada harcanmaması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Zaten Zafer'de tek Ayşe Öğretmen'le konuştuğu için bu teklifi mutlulukla kabul etti. Çünkü onu annesi olarak görüyordu. Ayşe Öğretmen Zafer'de savant sendromu olduğundan onu özel çocuklar için olan okula yazdırdı. Okulun içinde bir piyano vardı. Zafer her teneffüs buraya gelip bir şeyler çalıyordu. Zafer 10 yaşına geldiğinde, notaları öğrenmişti. Piyanyoyu o kadar çok seviyordu ki kendi bestelerini bile yapmaya başlamıştı. Ayşe Öğretmen ona inanıyordu ve onun çok iyi bir müzisyen olacağını düşünüyordu. Okuldaki birkaç yetenekli öğrenci ve Zafer gösteri yapacaklardı. Gösteriye konservatuardan öğretmenler gelecekti. Konservatuardan gelen öğretmenler Zafer'e hayranlıkla baktılar. Bu yaşta bu kadar iyi çalanını görmemişlerdi. Bu yüzden Ayşe Öğretmene Zafer'in liseyi müzik okulunda okuması gerektiğini açıkladılar. Ayşe Öğretmen de bu teklifi gururla kabul etti.

Zafer yeteneğini o kadar ilerletti ki bir müzik yarışmasından %100 burs alarak üniversiteye kabul kazandı. İnsanlar onu ne kadar farklı görse de dışlasa da Zafer müziğine odaklanıp yoluna devam etti. Onun burs alması Ayşe öğretmeni çok rahatlatmıştı çünkü onun üniversiteye gidememesinden korkuyordu. Eğer burs almasaydı onu okutamayabilirdi. Zafer üniversitede de öğretmenlerin gözdesi olmaya devam etti. Üniversiteyi bitirince orkestra piyanisti olarak seçildi. Ayşe öğretmen dâhil bütün

öğretmenlerin gözünde büyüyen bir yıldızdı. Zafer'in savant sendromu olsa da artık insanlarla daha kolay iletişim kurdu müzik sayesinde. Dinleti sırasında "İşte karşınızda ben, Zafer Sarıoğlu. Bu köy çocuğu nerelere geldi. Hepsi başımı kaldırdığımda gördüğüm melek yüzlü kadın, annem sayesinde." dediği anda onu dinleyen Ayşe Öğretmen oğlunun gözünün içine bakarak ne kadar gururlandığını belli etti.

Gölce GENÇ 9-D

PELİN BAŞKAN

Yaşamın gittikçe zorlaştığı, geçim kaynaklarının giderek yok olduğu, dağın en zirvesinde bir köy varmış. Bu köyde nüfus seyrekmiş. Köyün ne bir başkanı ne de bir muhtarı varmış. Birgün kendi aralarında bir başkan seçmeye karar vermişler. Adaylara, vaatlerine karar verip iki gün sonra Akarsu Meydanı'nda halka vaatlerini anlatıp oylama yapılacağı söylenmiş.

Akşam vakti Zorlu ailesi yemekten bu konuyu konuşuyorlarmış. Pelin, anne ve babasından köydeki seçimi duyunca yemek boyunca "Ben olsaydım ne yapardım acaba?" diye düşüncelere dalmış. Annesiyle babası ise sürekli bir başkanın en fazla ne yapabileceğini ve bunun vakit kaybı olduğunu dile getirmişler. Pelin o akşam iyice düşünmüş ve ailesine başkan olmak istediğini söylemiş. Ailesinden çok tepki alan Pelin yılmak istemiyormuş, yılmamış da! İki gün sonra Akarsu Meydanı'na gitmek için evden çıkan ilk kişi Pelin olmuş. Hatta ailesinin onu dinlemeye dahi gelip gelmeyeceğini bilmiyormuş. Çünkü iki gecedir sadece yemekte günlük işlerden konuşuyorlar ardından odalarına kapanıyorlarmış. Meydan biraz kalabalıkmış. Meydanın ortasına bir adet kürsü konulmuş. Adaylar sırasıyla kürsüye çıkıp vaatlerini sunacak, ardından yanındaki kutuların bulunduğu yerde oylama yapılacaktı.

Kalabalığın arasına dalan Pelin beklemeye başlamış. Sonunda mavi gömlekli, cırt kırmızı rengi pantolonu olan Hüseyin Bey-köyün en konuşkan kişisi-kürsüye çıkmış. "Merhabalar, başkan seçimi oylamasına hoş geldiniz!" demiş ve bir alkış kopmuş. Pelin'in heyecandan elleri terlemeye başlamış. Ailesini bile unutmuş o an. Aklından sadece konuşacakları geçiyormuş. Hüseyin Bey devam etmiş, "Şimdi kürsüye lütfen başkan adaylarımızı alalım!" demiş ve kürsüden inmiş. Pelin kalabalığın arasından sıyrılıp kürsüye çıkmış. Yanına bir bayan bir de adam gelmiş. Pelin kalabalığın arasında anne ve babasını da görünce çok mutlu olmuş ve kendine güveni artmış. Biraz beklenmiş, kürsüye başka çıkan biri olmayınca Hüseyin Bey, "Üç adayımız olduğuna göre vaatlerinize başlayabilirsiniz!" demiş.

Konuşmanın yaş sırasına göre yapılmasına karar verilmiş. Pelin 19 yaşında olduğundan en son konuşacakmış. Yanındaki tombik adam bir adım öne çıkmış ve konuşmaya başlamış. "Sevgili Halkım! Ayşe ablanın manavını, Ahmet Bey'in peynir dükkânını, Nuri Bey'in fırını her hafta denetleyeceğim! Çünkü size daha kaliteli bir hizmet vermek benim görevim! Oylarınızı bekliyorum." demiş ve yerine geçmiş. Halk sanki beğenmemiş gibi fısıldaşıyormuş. Ardından Pelin'in solundaki cılız, kızıl saçlı bayan bir adım öne çıkmış. "Merhabalar, siz değerli insanlara hizmet vermek istiyorum. Kendime büyük bir ev yaptıracam. Haftanın iki günü büyük salonumda beraber yemek yiyeceğiz. Oylarınızı bekliyorum." demiş. Ama halkın arsından sesler yükselmeye başlayınca Hüseyin Bey: "Size bir sorum var: Yemekleri kendimiz mi getireceğiz yoksa sizden mi olacak?" diye sormuş. Kızıl saçlı kadın "Elbette ben temin edeceğim" demiş. Halk sakinleşince Pelin bir adım öne çıkmış ve başlamış konuşmaya, "Değerli Halkım! Köyümüzde önemli bir sorunumuz olan susuzluk için çalışacağım. Köyümüzün biraz üstünden bir nehir geçiyor. Oradan borular döşetip köyün belli yerlerine küçük çeşmeler yaptıracam. Böylelikle suya ulaşmanız kolaylaşacak. Ayrıca bu meydana oturmak için banklar ve masalar getireceğim. Özel günlerimizi burada kutlayacağız. Şölenlerimiz, düğünlerimiz, kermeslerimiz burada yapılacak. Oylarınızı bekliyorum." demiş ve yerine geçmiş. Annesi ve babası ile birlikte çoğu kişinin ona onaylarcasına baktığını görünce çok mutlu olmuş. Hüseyin Bey, "Adaylarımızı dinlediğimize göre oylamaya geçebiliriz!" demiş. Hüseyin Bey geçmiş sandık başına. Pelin'in kalbi küt küt atıyormuş. Gelen geçen herkes oyunu attıktan sonra Hüseyin Bey oylama sonucunu açıklamış, "Oylama sonucuna göre köyümüzün başkanı Pelin Zorlu seçilmiştir!" demiş. Büyük bir alkış kopmuş. Herkes coşkuyla alkışlarken diğer adaylar kürsüden inmiş. Pelin çok mutlu olmuş.

O günden sonra köyde yepyeni bir yaşam başlamış. Susuzluk derdi aşılmış, eskiden sadece aile arasında yapılan düğünler bütün köy halkıyla beraber yeni oluşturulan meydana yapılmış. Şölenler düzenleniyormuş, şarkılar söyleniyor, danslar ediliyor, herkes evinden yiyecek getiriyor hep beraber yenilip içiliyormuş. Böylece anne ve babası ne kadar yanlış düşündüklerini ve bundan sonra ön yargıda bulunmayacaklarını anlamışlar. Pelin; ailesi ve çok sevdiği köyünün halkı ile mutlu ve huzurlu yaşamaya devam etmişler.

Selin NARDAL 9-C

DEMOKRASİ ORMANI

Sevgili orman halkı, artık yeni bir dönem başlıyor. Ben sizin yeni kralınızım.

Bu ormanda hep birlikte mutlu bir yaşam sürebiliriz. Orman zengin ve cömerttir. Hepimize bakar, korur ve doyurur. Ormanın kendi kuralları vardır. Güçlüler zayıfları yener.

İşte ben burada hem güçlülerin hem de zayıfların bir arada mutlu yaşamasını sağlamak için çalışacağım.

Bunun için kurallar yazdım. Bunları size okuyacağım.

Bunlarla ilgili görüşlerinizi belirtin. Üzerinde tekrar düşünüp kesin karar vereceğim. Sonra bunlar yasa olacak.

- Bundan sonra avlanmak yasak. Ormanda büyük bir yemekhane kurulacak. Herkes orada yemek yiyecek.
- Yavruların sağlıklı büyümesi için herkes elinden geleni yapacak.
- Herkes ormanı temiz tutacak.
- Herkes birbirine saygılı olacak.
- Yasalara uymayan olursa onu burada uyaracağız ve bir daha yaparsa yaptığı zararın bedelini ödemesini isteyeceğiz.
- Bir mahkeme kurulacak. Aranızda anlaşılmadığınız konular olursa mahkemeye gideceksiniz. Mahkeme her iki tarafı dinleyecek ve karar verecek. Söylenilenlere uyulacak.
- Sevgili Demokrasi Ormanı Halkı, bu ormanın herkesin yeteneğini göstereceği bir orman olmasını istiyorum. Bu nedenle her yaz bir ay sürecektir olan şenlikler düzenleyeceğiz. Bu şenlikte müzik olacak, yarışmalar düzenlenecek. Herkese bir kâğıt verilecek. Herkes istediği yarışmayı o kâğıda yazacak. Herkesin istediği yarışmayı değerlendirmeye çalışacağım.

Sevgilerimle...

Heval Fidel GÖZEL 5-A

KURAK KÖYÜN ÂŞIKLARI

Bir zamanlar Murat isminde cesur bir gezgin varmış. Köyden köye, şehirden şehre ve kaleden kaleye atıyla gezer, oraların sorunlarını çözen bir maceraperestmiş. Ama gezgin olmasının asıl sebebi sevgilisi Sima ile evlenebilmektir. Çoğu hikâyedeki âşıkların aksine birlikte olamamalarının sebebi Sima'nın babası Rıfkı'nın kızını vermemesi değildi. Aksine Rıfkı bu olayı sıcak karşılıyordu. Ama Rıfkı'nın ülkenin neredeyse diğer ucunda yönetmesi gereken bir köy vardı, ayrıca köyün yıllardır susuzluk çekiyordu. Bu sorunu çözmesi gerekiyordu. Üstelik töreye göre damada kızı vermeden önce kendisini kanıtlaması gerekiyordu. Neyse ki Rıfkı'nın aklına bir fikir gelmişti. Eğer Murat onun köyünü tek başına bulur ve köyün sorununu çöze bilirse kızını verecektir. O gün bu gündür Murat köyü bulmak için geziyordu.

Günün birinde Murat kendisini bir çölün ortasında bulmuş. Hava kararıyordu ve Murat bir an önce kalacak bir yer bulması gerekiyordu. Şans eseri ileride bir köy olduğunu fark etti. Köye yaklaştığında bir tabela gördü. Tabelada " Çöl köyüne hoş geldiniz ama siz hoş bulmamış olabilirsiniz. " yazıyordu. Murat başta tabelayı yanlış okuduğu sandı, o yüzden tekrar okudu. Ama doğru okumuştur. Murat şaşırdı, " Acaba hoş bulamayacağımız şey de neydi? " diye düşündü. Köy kum ile doluydu. Gecenin geç saatleri olduğundan hava soğuk, sokaklar ıssız ve sokak bombostu. Murat bir şeylerin ters olduğunu anladı. Daha önce bunun gibi birçok köy gezmişti ve buranın aksine tamamen kasvetli değildi, her birinde az da olsa biraz bitki, atlar ve develer için birkaç tane yalak ve köylülerin ortak olarak kullandıkları derin bir su kuyusu. "Kuyu ...Tabi ya!!" Murat bu köyün bir sorununu olduğunu anladı: Kuraklık. Belki bu köy sevgilisi Sima'nın babasını Rıfkı Bey'in sorun yaşanan köyüydü. Murat hızlıca Kum Köyü'nün yönetim binasını aradı. Tamı tamına 30 dakika at sürmesi gerekti ama sonunda buldu ama ne yazık ki Murat boşuna çaba

harcadığını anladı. Yönetim binasının kapısının üstünde " Yönetici Rıfki Bey ve ailesi kuraklık sebebiyle buradan ayrılmıştır. " yazıyordu. Murat gözlerine inanamadı bunca yolu boşuna gelmişti. Belki de Sima'yı bir daha asla göremeyecekti. Talihsizce geceyi geçirmek için bir yer aramaya başladı. Neyse ki her köyde ne olursa olsun gezginler için kapanmayan bir otel vardı. Murat otelin meyhanesine girdi. Onca olay onu kurt gibi acıktırmıştı. Garson " Hayır ola yiğidim neyin var? " demiş. Murat " Sorma amca uzun hikâye ." diye yanıt verdi. Sonra arkadan tanıdık bir ses " Ama bu uzun hikâyenin bitimine çok yaklaştın Murat ." dedi. Murat bu sesi hemen tanıdı " Sima? ". Murat koşarak Simaya sarıldı. Arkadan Rıfki Bey'de " Aferin evlat, ilk etabı geçtin yani bizi buldun. Yarınsa ikinci sınavın olacak: kuraklığa son vermek. ".

Ertesi sabah Murat, Sima ve Rıfki Efendi kahvaltılarını edip köyün başına gelenleri ve Murat'ın bir sonraki görevi hakkında konuşmaya daldılar. Rıfki " Seni endişelendirdiysem üzgünüm Murat, ama kuraklık sebebiyle buralar çok tehlikeli hale geldi ve aileme ve halkıma bir şey gelmediğimden emin olmak zorundaydım. Bu yüzden ben ve kızım ve bu otelin çalışanları dışındaki herkesi tahliye ettik. " dedi. Murat " Sorun değil, Nsizi anlıyorum. " dedi. Sonra " Peki ikinci aşama nedir? " diye sordu. Rıfki: "Tabi ki, köyü kuraklıktan kurtarmak. " dedi. Murat şaşırdı " Peki bunu nasıl yapacağız? " dedi. Rıfki şöyle cevap verdi: " Bundan uzun zaman önce birisi ilerideki dağı yararak suyu köye götüren bir geçit yapmaya çalışmış, ama niyeyse geçit bitmeden adam intihar etmiş. Ama sonraları ölümden dönüp yarım kalan işine devam edip geçidi bitirdiği ama geçitteki suyu tutması için bir kapı yaptığı ve o kapıyı dağı yardığı balyozla koruduğu rivayet edilir. " der. Murat " Cidden buna inanıyor musunuz? " der. Rıfki buna inanıyorum çünkü bizzat kendi gözlerimle gördüm. " der. Murat " Nasıl yani? " diye haykırır. Rıfki Bey buna cevap olarak "Bu göreve ilk giden sen değilsin, daha önce geçidi bulmaları için bir asker birliği göndermiştim ve arkalarından izlemiştim. O herif inanılmaz güçlü. " dedi. Murat da "Peki onu koca bir asker birliğini yenemiyorsa ben nasıl onu yenicem? " demiş. Rıfki Bey şöyle cevap verdi: Çünkü sende o birlikteki hiç kimsenin sahip olmadığı bir şeye sahiptin: Aşk. " dedi. Murat ise " Aşk mı? " diye şaşırmış. Rıfki Bey başını sallayarak " Evet aşk, dışarıdan bakınca sıradan bir his gibi görünür ama aslında olağan üstü bir güçtür. Bu güç karşısında denizler çekilir, dağlar yarılr ve en güçlü düşmanlar bu güç karşısında yerle bir olur.

Hatta bazen bizzat birine olan aşkından dolayı kendini öldürürsün. Asıl soru sen aşkın Sima için ölür müydün? " Murat düşündü ve kararlı bir şekilde " Evet. "dedi. Rıfkı Bey gülümsedi ve " Güzel, işte aradığım damat, pekâlâ güneş batınca geçidin bulunduğu dağa gidiyoruz. " dedi.

Akşamüzeri geçidin bulunduğu dağa varmışlardı, geçidin girişinin önünde Rıfkı Bey durdu ve Murat'a " Bundan sonrasını sen yalnız gitmelisin. " dedi ve Murat'ın eline bir meşaleyi verip oradan uzaklaştı. Murat içeriye girdi. İçerisi soğuk ve nemliydi. Bir kaç metre yürüdükten sonra kocaman bir odaya ulaştı. Burasının insan eliyle yapıldığı çok belliydi. Odanın etrafı bir tür özel taşla kaplanmış, ortaya da suyun akabilmesi için bir boşluk bırakılmıştı. Murat ileride demir bir duvar gördü. Biraz daha yaklaşıncaya bunun duvar olmadığını anladı. Bu bir çeşit barajdı ama sıradanlardan değildi mekanikti. Mekanizma harekete geçince baraj açılıyor ve su akması için yapılan yoldan dışarı gidiyordu. Murat'ın tek yapması gereken barajın kapaklarını açan mekanizmayı çalıştırmaktı, ama bir sorun vardı: mekanizmayı çalıştıran kol yoktu. Yalnızca garip bir delik vardı Murat olayı bir anda çözdü, tek yapması gereken deliğe uyan anahtar kolu bulmaktı. Tam o sırada gölgelerden saklanan bir figür Murat'a bir balyoz ile saldırdı. Murat hızlıca kaçınıp kılıcını çekti. Karşısındaki genç bir adamdı ama onun ölü olduğu da belliydi çünkü derisi solgun ve kafası bilinmeyen bir nedenden dolayı ezikti. Adam " Demek ki başkasını da göndermişler. Söyle bakalım sen buraya ne için geldin? Para, şöhret yoksa yalnızca macera için mi? "dedi Murat " Hayır. " diye cevap verdi. Adamsa " Peki ne için buradasın? " diye sordu. Murat tereddüt etmeden "Aşık olduğum kız için buradayım. " dedi. Uzun ve yorucu bir dövüşün ardından Murat yenilmişti. Murat yerde yatıyordu. Karşısındaki adam ona " Sevdiğin kadın için ölmeye hazır mısın? " dedi. Murat hiç tereddüt etmeden "Evet." dedi. Gözlerini kapadı o çekicin yaratacağı acıyla ölmeyi bekledi, ama o darbe hiç gelmedi. Gözlerini açtığında adam çekici ona doğru uzatıyordu. Adam şöyle dedi " Ben aşık olmayı bilirim. Sevdiğim kız Şirin'le şu dünyada beraber olamadık ama sen sevgilinle olabilirsin. Bu çekiç barajın anahtarı... Bunu kullan. " Murat çekici aldı deliğe sokup çevirip kendine çekti. Baraj bir anda açıldı, sular dağdan aşağıya şelale gibi akmaya başladı. Murat arkasını döndü "Teşekkür ederim. Bay..." Adam da şöyle dedi "Benim adım

Ferhat. Artık senin sayende huzura kavuşabilirim." Ferhat yavaş yavaş ortadan kaybolmaya başladı.

Aradan bir hafta geçti. Bütün köylüler geri dönmüştü ve herkesi bir düğün heyecanı sarmıştı. Bu düğün tabii ki Murat ve Sima'nın düğünüydü. Herkes mutlu ve huzurluydu. İki kişi diğerlerinden daha mutluydu. Yukarıdan onlara bakan Ferhat ile Şirin...

Yiğit ÇELİK 9-C

ÜMITVÂR

Hayallerimize ulaşmakta yapmamız gereken yegâne şey onları diri tutmaktır. Hayallerimiz tıpkı ilgi bekleyen bir evcil hayvan gibidir. Bunun için ağırlar çeksek bile onlara sevgi göstermeli, beslemeli ve ilgilenmeliyiz. Biz onlarla ilgilenirsek illaki karşılığını alırız, başarılı ve mutlu oluruz.

Ben daha 3-5 yaşlarında bir çocukken bile sıkılınca oturup resim çizer, şarkı söylermişim. O zamanlardan beri sanat benim hayatım, hayalim olmuş. Bana tam olarak haz veren tek şey sanat ile ilgilenmekmiş. O zamandan itibaren sanat ile ben ayrılmaz bir ikili olmuşuz. Sanat hayalimi hep diri tutmuşum ve elini asla bırakmamışım.

Tabii büyüdükçe bu hayalin zorluklarıyla da tanışmışım, bilirsiniz. Ben sanattan başka hiçbir şey istemezken çevrem benden doktor, mühendis olmak istememi bekliyorlarmış. Bunları istemiyor olmam onlarda büyük bir hayal kırıklığı ve düşüncelerinde bir sürü eksi yaratıyormuş tabii. Ben yine de sanat için çabalamaktan vazgeçmemişim, vazgeçememişim.

Babam, sanat ile ilgilenmeme en çok karşı koyan kişiymiş. Derslerime çalışır ve notlarımı iyi tutarmışım ama hayallerimde sanatın olması bile onu rahatsız eden bir durummuş. Babamın annesi sanatçıymış ve işi için ailesini terk etmiş, mutlaka bundan olmalı sanata karşı olan nefreti.

Annem ise desteğini hep hissettirmiş bana. Yeri geldiğinde başımı okşamış, bana yardım etmek için elinden geleni yapmış. Bu yüzden şimdi bulunduğum konum için bile ona hep minnettarlığımı belli ederim, zamanında çabalamış olmamdaki en büyük etken annemdir sanıyorum.

Bu yılın sonlarına doğru üniversite sınavına çalışırken, babamdan gizlice, annemin yardımı ile bizim şehrin güzel sanatlar okulunun giriş sınavına kayıt yaptırmışım. Ondan bir şeyler saklamak beni üzermiş ve annem her gece ağlama seslerimi işitirmiş, bu annemi de yaralamış fazlasıyla. Ama ne yaparsınız, tabii ki hayallerimle ilgilenmek zorundaydım, onlara erişip mutluluğu hissetmek için yapmam gereken fedakârlıklar olacaktı mutlaka.

Bunca yıldır kendimi geliştirmek için annemin bana pek katısı olamamış maalesef, fakat şu durumumda bunun için üzülecek bir hâlde değilim. Ben yine de bunca yıl kendimi geliştirmek için gösterdiğim çabayla katılmışım sınavlara, annem benimle çok gurur duyuyormuş bu yüzden.

Sınav günü annemi evde bırakıp çıkmışım evden. Alnımın akıyla girip alnımın akı ile çıkmışım sınavdan. Ne kadar başarılı olmuşum, ne kadar başarısız olmuşum hâlâ bilemiyorum ama kendimi sınavdan çıkarken başarısız hissetmiş olduğumu tahmin edebiliyorum. Başarısız hissetmiş olmalıyım ki dönüş yolunda karşıdan karşıya geçerken bana yaklaşan arabayı fark edememişim. Kaza geçirdikten sonra sürücü ambulansı aramış ve böylece kurtulabilmişim, fakat maalesef hafızam kurtulamamış.

Annem bana bütün bunları anlatırken aklımda hiçbir şeyin canlanmamış olması gerçekten kalbimi kırıyor ama ben ona güveniyorum. Hafızam geri gelsin ya da gelmesin, sınavı geçmiş ya da geçememiş olayım veya babam beni durdurmaya çalışsın, fark etmez. Ben hayalimi diri tutacağım ve gerçek başarıyı yakalayana kadar alnımın akı ile çabalamaya devam edeceğim. Beynim hatırlamasa da kalbim hatırlar, ben sanatı bırakamam.

Zeynep Hilal TİRYAKİ 10-C

YİĞİT TÜRK ASKERİ

"Demek yemeğini yemiyorsun öyle mi kerata?"
Hasan kollarını kavuşturup omuzlarını silktili.
"Dedemin hikâyesi daha bitmemişti!" dedi küçük
çocuk sitemkâr sesiyle. Annesi Gül Hanım
sofradaki keyiflerinin daha çok kaçmaması için
çocuğunun yemek yemesini nasıl ikna edeceğini
düşünürken babası yardımına koştu.

"Gül sen ye yemeğini kızım, ben Hasan ile birlikte içeri gidip geleceğim." Hasan'ın gözleri
anında parıl parıl parıldarken annesinin, dedesi Mehmet Bey'e itiraz etmesine izin
vermeden minik ayaklarını hızla oturma odasına sürdü. "Baba kusura bakma inan olsun
senden başkasını dinlemiyor" dedi Hasan'ın babası Ahmet. Fatma Hanım, Gül Hanım'ın
annesini gözlerini büyütürken damadına kızdı. "Neden öyle diyorsun Ahmet, o da bizim bir
parçamız."

Onlar salonda yemek masasında mütevazı konuşmalarına devam ededursun, Hasan
dedesiyle birlikte çoktan oturma odasında her zaman oturdukları koltukta yerlerini
almışlardı. Hasan, dedesinin anlattığı Kurtuluş Savaşı esnasındaki hikâyelerini dinlerken
her defasında vatanına ve milletine karşı olan hürmetinin ve sevgisinin kabardığını o
küçük yaşta bile hissedirdi.

"Güzel torunum, son bir hikâye daha ardından yemeğimizi yemeye dönüyoruz değil mi?"
dedi Mehmet Bey torunu Hasan'ın saçlarını okşayarak. Hasan hevesle kafasını salladı.
Yeter ki dedesinin muhteşem hikâyelerini dinlesin, sonunda kırk tabak yemek yemek dahi
olsa yapardı. Mehmet Bey aldığı tepki yeterince tatmin edici olduğundan gülümseyerek
fotoğraf albümünde kaldıkları sayfayı açtı. "Bu sefer anlatacağım şey seni de
ilgilendiriyor."

Yorgunluktan artık ayaklarına kara sular inmiş Hasan, arkadaşı Mehmet'i aramak için
arkadaşının oraya gittiğini bildiği yere doğru yöneldi. Cephedeki sadece bu iki arkadaşın
bildiği yere genelde Mehmet giderdi. Her ne derdi varsa onun için ağlar ve sonra hiç bir
şey olmamış gibi geri dönerdi. "Mehmet neredesin hemşerim ya! Her yerde seni

arıyorum." Henüz 19 yaşında olan delikanlı Mehmet gözünün altındaki yaşı silerek arkadaşı Hasan'a doğru bir kaç adım attı. "Buradayım Hasan ne söylenip durursun?" Hasan, kardeşi gibi bildiği dostunu böyle halsiz, bitkin görünce içi cız etmişti. Yavaşça arkadaşına yaklaştı. "Hayırdır kardeşim, bir derdin mi var?" Mehmet umutsuzca etrafına bakındı. "Ne olacak bu ülkenin hali, nereye gidiyoruz Hasan? Nedir bu savaş, nedir bu diğer ülkelerin canım vatanımla alıp veremediği?" İsyanlı sesi istemsizce titremişti.

Hasan, arkadaşının derdini anlayınca dinç bir şekilde ayağı kalktı. Çünkü biliyordu ki o da Mehmet'in yanında ağlarsa asırlar geçse kimse kaldıramazdı onları oradan. "Kalk ayağı devrem, eğer ağlarsak onların istediklerini ellerine vermiş oluruz. Başkomutanımız Atatürk bizden savaşmamızı istiyor, kalk da gösterelim bu güzel vatana hain saldırılar yapmak da neyin nesiymiş?" Ne kadar dışarıdan güçlü gözükse de onun da içi kan ağlıyordu. Bu zamanda kimin içi kan ağlamıyordu ki? Herkes karılarından, bacılarından, analarından ayrı kalmış; analar çocuklar köyde tek bir başına geçinip giderlerdi kim bilir hangi şartlar içerisinde.

Mehmet güçlükle yerinden kalkıp arkadaşını onaylarcasına kafasını salladı. "Haydi cepheye! Çocuklarımıza, torunlarımıza bu canım toprakları bırakmak için kanımızı son damlasına kadar akıtacağız gerekirse." Hasan, sözlerinden sonra arkadaşının omzunu sıvazlayarak birlikte sadece ikisinin bildikleri alandan çıkıp kendi devirlerinin gelmesini beklemeye koyuldular.

Mehmet her zamanki gibi umutsuzca kafasını arkaya yaslayarak çok da uzak olmayan silah seslerini dinleyerek karşısındaki örülü topraktan duvara dikti gözlerini. Arkada bıraktığı sevdiği Fatma'yı en son bir ay öncesinde görmüştü. Annesi ve babası hakkın rahmetine geçen sene kavuşmuşken bir yıl sonra bulduğu ve doğru kişi olduğunu düşündüğü insandan ayrı durması onun için bir hayli zordu. Ancak ucunda vatanına dokunacak bir yardım varsa her türlü çileye de katlanırdı. Çanakkale Savaşı'nda babası cephede can verirken annesi hastalıktan can çekişe çekişe cennetin yolunu bulmuştu. Mehmet yoksullukla büyüdüğünden geçen seneye kadar orta uzunluktaki boyuna rağmen çok zayıf olmasından dolayı arkadaşlarına nazaran erliğe kabul edilmemişti. Sahi, ne çok dokunmuştu Mehmet'e bu. Cephedeki arkadaşı Hasan'la ise bir aydır tanışıklardı ki zaten önceki arkadaşlarını en son savaşa gönderirken görmüştü. Kim bilir şimdi çoktan Hakk'ın

rahmetine kavuşmuşlardı belki de. "Asker, düşman cepheye en yakın konumdadır! Türk askeri, ileri!" Hasan ve Mehmet içlerinden bildikleri tüm duaları okurken hızla düşmanla karşı karşıya gelmek için cepheden çıktılar. Tüm askerler kabarmış milli bilinçleriyle hareket ederken Mehmet'in aklının bir kenarında aynı zamanda güzel ülkesinde bayram havası eseceği vakitleri düşünerek "Allah Allah!" nidalarıyla düşman askerine ateş açtı.

"Mehmet, dikkat et!" Hasan son anda yaptığı hamleyle Mehmet'i kafasından alacağı darbeden korurken kendisini korumayı hesaba katmamıştı. Türk askerinin kullandığı, alçak İngiliz askerinin yerden aldığı küreği, Hasan'ın kafasına hızlı bir darbeye indirdi. Mehmet kaç tane sıktığını hatırlayamadığı kadar çok mermiyi karşıdaki düşman askerinin başta kalbine sonra her yerine sıktı. Etrafına bakındığında düşman askerlerinin azalmış olduğunun farkına vardığında hiç düşünmeden arkadaşı Hasan'ı sırtlayarak hendeğe geri taşıdı.

"Kardeşim, uyan. Uyan devrem, sana ihtiyacımız var kalk!" Hasan'ın hareket etmediğini fark edince nabzını ölçmek için boynuna iki parmağını yerleştirdi. Ne yazık ki parmağını ittiren bir kuvvet yoktu. Büyük bir haykırıyla dostu Hasan'ın göğsüne kafasına koyup "Ruhun şad, Vatanımız payidar olsun."

Dede torun aynı anda burunlarını çektiklerinde birbirlerine baktılar. Hasan yaşı dolayısıyla bir anda kendini tutamayarak ağlamaya başladığında dedesi onu güçlü kollarının arasına aldı. "İşte bu fedakâr can yoldaşım olmasa sen de olmazdın Hasan'ım." Hasan dedesine sanki moral vermek istermiş gibi daha sıkı sarıldığında dedesi de onun saçlarını okşayarak konuşmasına devam etti. "Zafer alabildiğimiz tek cepheydi Çanakkale Cephesi, sonuna kadar mücadele ettik. Sizin için, sizin çocuklarınız için. Allah size savaş göstermesin güzel torunum." Hasan o gün o küçük aklıyla kendisine söz verdi, her ne olursa olsun vatani ve milleti için savaşıcak ileriki nesiller için onlara bu güzel vatani armağan edecekti. Atatürk'ün kurtardığı bu milleti her zaman minnetle anacak ve andıracaktı.

"Vatanımız uğruna kanını feda eden hayatımı ve sizlerin hayatınızı kurtaran yiğit askerin isminden aldın kendi ismini güzel torunum."

AYŞE'NİN BAŞARI HİKÂYESİ

Ayşe, çabanın ve kararlılığın er ya da geç kişiyi başarıya ulaştırdığının en somut örneklerindendi. Hayatı boyunca karşılaştığı küçük sorunlar ile pes eden, vazgeçen birçok kişiye örnek olması gereken bir hayat hikâyesi vardı. Ayşe küçük yaşta geçirdiği trafik kazası sonucu geçirmiş olduğu ameliyatlara, hastanede yattığı dört aya ve çektiği tüm ağrılara rağmen yaşama sevincini hiç kaybetmedi. Her zaman aklında olan sekiz yüz metre koşuda olimpiyatlara katılma hayalini hiçbir zaman yitirmedi.

Hastaneden taburcu olmasına günler kala annesi spor okuluna kaydını yaptırmıştı. Artık her zaman düşlediği olimpiyat oyunları için çektiği tüm acılara rağmen çalışacaktı. Önündeki yolun zorlu olduğunun farkındaydı ama bir şeyi çok ister ise yapabileceğinin farkında idi. Taburcu olur olmaz spor okuluna gitti ve spor hocası ile tanıştı. Spor hocasına başından geçenleri ve bu sporu yapmayı ne kadar çok istediğini anlattı.

O günden sonra sıkı bir çalışma programı onu bekliyor idi. Hiçbir mazerete sığınmadan her gün çok çalışacaktı. Ayşe'nin antrenman programı başladı. Günden güne kendini geliştiriyor ve daha iyi hissediyordu. Antrenmanlarına düzenli bir şekilde giden Ayşe, bir yılını doldurdu. Ayşe'nin gelişimini çok beğenen spor hocası Ayşe'ye il çapındaki koşu müsabakasına kayıt yaptırmasını önerdi. Ayşe o akşam evine büyük bir heyecan içinde döndü. Ailesine o gün hocasının ona söylediği şeyleri anlattı. Ailesi Ayşe'ye her zaman tam destek oluyordu. Bu konuda da onu her zaman olduğu gibi yüreklendirdiler.

Ayşe il çapında düzenlenecek olan koşu müsabakasına kaydını yaptırdı. Bir ay sonra kayıt derecesinin geçerli olduğunu ve kaydının başarılı bir şekilde gerçekleştiğini öğrendi. Sonunda büyük gün gelmişti. Ayşe'nin uzun zamandır hazırlandığı müsabakaya çıkmasına dakikalar kalmıştı. Yarış başladı. Ayşe yarışı birinci sırada bitirdi. Spor hocası ve ailesi Ayşe ile gurur duyuyordu. Spor hocası Ayşe'ye Avrupa çapında düzenlenecek olan müsabakaya katılmasını önerdi. Ayşe o kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse bayılacaktı. Eve gittiğinde ailesi ile spor hocasının o gün ona söylediği bilgileri paylaştı. Ailesi hem ilk defa yurt dışına çıkacağı hem kızlarının ülkeyi uluslar arası düzeyde temsil edeceği için çok heyecanlıydı.

En sonunda büyük gün gelmişti. Ayşe Avrupa Şampiyonası'nda koşacaktı. Yarış başladı. Ayşe çok iyi koştu fakat Meksikalı rakibi, onu son anda geçti. Ayşe ikinci olmuştu. Bu

sonuç Ayşe'yi olimpiyat oyunları için daha da hırslandırdı. İki yıl sonra olimpiyat oyunlarında ülkeyi temsil edecekti.

Büyük gün geldi çattı, Ayşe hayatında ilk defa olimpiyat oyunlarında koşacaktı. Ayşe başlama pozisyonuna geçtiğinde tüm Türkiye kenetlendi ve herkes Ayşe'ye odaklandı. Yarış başladı. Yarışın başından itibaren Ayşe temposunu hiç bozmadı ve yarışı birinci sırada bitirerek hem ailesini hem de tüm Türkiye'yi gururlandırdı. Bu sınavından da yüzünün akıyla çıktı ve herkese isteyince gerçekleşmeyecek bir şeyin olmadığını kanıtladı.

ALPAY İÇÖZ 10-F

BİR DAMLA SU

Mutlu bir çocukluğum vardı benim; büyük bir ailem, sevdiğim bir mahallem, başarılı bir okulum... Büyük hayallerim vardı; bilgisayar mühendisi olmak isterdim hep, saatlerce bilgisayar başında oturup uğraşırdım. Hedeflerime göre çalışan bir öğrenciydim, hırslıydım da biraz. Bir ikizim vardı, Toprak. Tanıdığım kardeşlerin aksine aramızdan su sızmazdı Toprak'la. Birbirimize her şeyi söyler, gerek kavga eder gerek ağlardık beraber. Su ben. Lise son sınıftaydım. Bir de sevgilim vardı, Deniz. O da Toprak gibi tıp okumak istiyordu. En büyük hayalimiz aynı üniversiteyi kazanıp üçümüz beraber okumaktı ama hiçbir şey planladığımız gibi gitmedi.

Aralık ayının sonlarında başladı belirtiler. Aşırı halsizlik, kilo kaybı, kusma, şiddetli baş ağrıları... İlk tanı 27 Ocak'ta kondu. Lösemi dedi doktorlar. Ondan sonra da hiçbir şey eskisi gibi olmadı zaten. Önce dersleri bırakmamı söyledi annemler. Hiçbir şey benden önemli değilmiş. Sonra, Deniz her akşam yolunu değiştirip beni eve bırakmaya başladı. Herkes sayılı günüm kaldığını gözüme sokmaya başladı kısacası. Toprak hariç. Ne zaman dışarı çıksa beni de çağırıyor, akşamları saatlerce ders çalıştırıyordu. Benden asla vazgeçmemişti. Aradan aylar geçtikçe herkes duruma alıştı sanırım, ne kadar alışılabilirse. Üzerime titrememeye başladılar. Ben de hiçbir şey olmamış, aslında hasta değilmişim, değişen tek şey dökülen saçlarım ve kaşlarımın gibi davranıyordum ama ağrıları çok artmıştı. Bazen o kadar dayanılmaz oluyordu ki saatlerce odamdan dışarı çıkamıyordum. Bütün bunların arasında sınava çalışmayı hiç bırakmadım. Ne olursa olsun istediğim yeri kazanmayı kafama koymuştum.

3 Mayıs'ta dördüncü evrede lösemili bir kızdım ama hala ayaktaydım ve en az diğerleri kadar çalışıyordum sınava, Toprak ve Deniz de benim için çabalıyorlardı. Şimdi düşünüyorum da onlar olmasa bu altı ayı bile geçiremezdim belki de. Sonunda 23 Haziran'da sınava girdik. Yüzümün akıyla çıktım sınavdan, hatırlıyorum. Temmuz sonunda açıklanmış sonuçlar, ben bilmiyorum.

27 Temmuz sabahı bir damla su oldum ben; yağmurlara katıldım, denizlere, göllere karıştım. Arkamda annemi bıraktım, babamı bıraktım. Islak bir toprak ve bir çağlayan deniz bıraktım. Hayallerimi bıraktım, bilgisayarımı bıraktım. Şimdi her yağmurda, her

denizde, gölde, akarsuda izlerim onları. Toprak ve Deniz'in tıp mezuniyetlerini izledim dün. Kıyıya vurduysa coşkuyla, heyecanla dalgalar; o bendim. Hayallerimizdeki gibi aynı üniversite aynı bölüm aynı sınıfta okudular. Babam terfi aldı geçen hafta. Onu da gördüm. "Büyümez ölü çocuklar" demiş Nazım Hikmet ben onlarla büyümek istiyorum. Ellerine düşen her su damlasında bir yaş daha yaşlanmak istiyorum.

Sude SÜMBÜL 10-E

YAYLA

Gözünü açtığında ilk
gördüğü yeni doğan
güneşin çadıra vuran
ışığıydı. Güneş dağları
yeni ısıtmaya başlamıştı
ama yaylada gün erken
başlardı ve güneşin

doğmaya başlamasına bakılırsa geç bile kalmıştı. Hemen eline gelen bir giysi parçasını
üşümek için üstüne attı ve tüm boyun beraber kahvaltı ettiği büyük çadıra doğru hızla
yürümeye başladı. Kendilerine eski bir geleneğin devamı olarak boy deseler de sayıları
normal bir boyun yirmide biri kadar bile değildi. Ne kadar yaz aylarında da olsalar Ağrı
Dağı'nın soğuğu her mevsim insanın içini titretmeye yeterdi. Normalde tüm boy beraber
kalkar, kahvaltıyı hazırlar ve beraber başlardı fakat herkesin tuhaf ve uğursuz gördüğü
Altay'ı kimse kaldırmaya zahmet etmemişti. Her sabah olduğu gibi kimse içeri girdiğini
fark etmedi. Çadırdaki ailesinin yemek yediği tarafa geçti. Annesinin önüne koyduğu
şeyleri yemeye başladı. Boyun kuralları belliydi, değişmezdi. Bir defa mimmendiysen artık
ağzınla kuş tutsan da herkes tarafından görünmezdin.

Aslında yedi sekiz yaşına kadar her şey olması gerektiği gibiydi. Boyda tüm çocuklara
nasıl davranılıyorsa Altay'a da öyle davranılıyordu ama bir yaz tanıştığı yabancı bir adam
sayesinde öğrendiği okuma yazmayla tüm dünyası tepetaklak olmuştu. O yaz havalarda
olması gerektiğinden soğuk olduğu için fazla yukarı çıkamamışlar ve dağın eteklerine
kurmuşlardı çadırlarını. Şans eseri bulundukları yer bir köy yerleşime çok yakındı. Aylak
aylak gezindiği bir gün tanışmıştı köy öğretmeni Mehmet hocayla. Mehmet hoca
giyiminden kuşamından onun yörük olduğunu hemen anlamış ve onla sohbet etmeye
çalışmıştı. Adamın değişik giyim ve konuşma tarzı Altay'ı dumura uğratmış, adama
bakakalmıştı ama bu donukluğu kısa sürmüş adamla konuşmaya başlamıştı. Zaten
sıcakkanlı bir çocuktan Altay yabancı olsa da adamın samimi tavırları karşısında hemen
kanı kaynayivermiş, sorulan sorulara elinden geldiğince cevap vermeye çalışmıştı. Sonra
Mehmet Hoca onu taştan bir binaya sokmuş, ona defterleri, kitapları göstermişti. Altay

kitaplara ve içindeki sembolere resmen hayran kalmıştı. Mehmet Hoca bu sembollerin anlamı olduğunu ve her gün yanına uğrarsa bunları anlatabileceğini söylemişti. Altay kendini yeni bir dünya bulmuş gibi hissediyor ve bunun mutluluk sarhoşluğunun içindeydi. Adamın teklifini düşünmeden kabul etmişti ve böylece onun okuma yazma serüveni başlamış oldu. Ailesi onun her gün arkadaşlarıyla gezdiğini sanıyordu. Arkadaşlarını da sıkıca tembihlemişti, kimseye birbirlerine bile bir şey söylemeyeceklerdi. Mehmet Hoca'ya gidip gelerek geçirdiği bir yazın sonunda Altay'ın çabaları sonuç vermiş, okumayı tamamen sökmüş her türlü yazıyı rahatlıkla okuyabiliyordu. Ne yazık ki yaz bitmiş göç mevsimi gelmişti. Mehmet Hoca isterse onu bir yurda yerleştirebileceğini, burada çok başarılı olabileceğini, okuyup büyük yerlere gelebileceğini söylemişti fakat boydan ayrılmak söz konusu bile olamazdı. Böylece Altay, Mehmet Hoca'nın farklı konularda kitaplardan seçerek hazırladığı bir çuval kitabı aldı ve Mehmet Hoca'ya veda etti.

Altay okumayı baya çözmüş olsa da halen sesli okumaya ihtiyacı duyuyordu. İşte kendi kendine konuşarak kitap okuduğu bir akşam boydan biri Altay'ın sesini duymuş ve yaklaşınca onun kitap okuduğunu görmüştü. Onları topraklarından eden ve bu dağda yaşamaya zorlayan insanların yazılarını okumaya çalışmak kabul edilemezdi. Bu tartışmasız töreyi ve ataları çiğnemekti. Hemen kurultay toplanmıştı ve Altay'a nasıl bir ceza verileceği tartışılmaya başlanmıştı. Aslında töreye göre hak ettiği ceza boydan atılmaktı ama babası ve ağabeylerinin nüfusu ve yaşının küçük olması sayesinde bu cezadan kurtulmayı başarmıştı. Sadece tüm kitapları yakılacak ve eline bir daha alması engellenecekti. Öyle de oldu. Babası çadırda araya araya tüm kitaplarını buldu ve yaktı. Altay da o gün bu gündür eline kitap almamış olsa da bir defa töreyi çiğnemmişti. Herkes tarafından uğursuz ve kötü olarak görülüyor, görmezlikten geliniyordu. Altay şimdi on altı yaşına merdiven dayayan bir gençti. Okuma yazmayı ne kadar hatırladığını kendisi de bilmiyordu fakat okuduğu kitapları çok net hatırlıyordu ve yıllar geçtikçe bazı şeyleri fark etmeye başlamıştı. Mesela boyda herkesin düşman olarak gördüğü ve küçümsedikleri şehirli insanlardan ne kadar geri kaldıklarını... Boyda her şey iki yüz üç yüz sene önce olduğu gibiydi ama şehirlilerin bir günü diğerine uymuyordu. Her şey için bir aletleri vardı. Hatta bazı yerlerde ısınmak için ateş bile yakmak zorunda değillermiş. Tüm bu farklılıklar Altay'ı boğuyordu.

Altay her zamanki bu düşüncelerle kahvaltı masasından kalktı ve herkesin yaptığı gibi çadırına gidip hayvan otlatmaya çıkmak için hazırlanmaya başladı fakat bu gün herkesin yapmadığı bir şeyi yapacaktı. Hayvanları otlattıkları yerin yakınından bir tren geçiyordu ona binip buralardan uzaklaşıp gidecekti. Tren nereye gidiyor, bundan sonra nasıl yaşayacaktı bilmiyordu lakin gideceği her yerin her geçen yıl daha çok dışlandığı buradan daha iyi olduğu kesindi. Ailesine bir deri parçası üzerine ocaktaki ateşin külleriyle bir mektup yazmıştı. Tüm eşyalarını topladı ve sıradan bir günmüş gibi hayvanları alıp yaylaya çıktı. Tahmin ettiği gibi güneş tepeye yaklaşırken tren uzaklarda görülmeye başladı. Tekrar düşünmeye vakti de niyeti de yoktu. Treni ileride biraz yavaşlayacağını bildiği yere gitti ve trenin gelmesiyle tek hamlede atladı. Onun atlayışını gören bazıları arkasından bağırsa da Altay başarmış buradan kaçmıştı. Artık sadece kendi geleceği için çabalayacak sadece kendi kendisinin yüz akı olacaktı.

Bengisu İLHAN 10-F

HEM İYİ HEM KÖTÜ

Ağabeyimi sonunda askere yolluyordum ne kadar istemesem de. Elbette bugünün geleceğini hepimiz biliyorduk ama göz açıp kapayıncaya kadar gelmesi bizi biraz da olsa derinden etkiledi. Akrabalar, komşular hatta tanımadığımız insanlar bile abimi askere yollama geleneğimizden mahrum kalmamışlardı. O gün sokağa çıktık ve birkaç saat sonra abim bir konuşma yaptı. Konuşmasında Ağrı'ya gideceğinden ve günümüz zamanlarında Doğu Anadolu bölgesinin tehlikeli olduğundan bahsetti. Yüreğimizi bir acı kaplamıştı. Ona bir şey olursa ben ne yaparım? Ertesi günlerde aklıma gelen binlerce acı düşünceyi kafamdan atmak için büyük çaba sarf etmiştim, bir de bunun yanında abimin hasreti beni bir yandan bıçaklıyordu. "Acaba ne yapıyor, ona iyi davranıyorlar mı?" diye düşünmeden edemezken bölük komutanından evlere dağıtılan bir mesajla günüm berbat oldu. Ağabeyim kendisini bir anda çatışmanın içinde buluvermişti ve onu koruyup kollayabilecek hiç kimse yoktu, tek başınaydı. "Benim canım ağabeyim orada ya yaralanırsa?" düşüncem bile artık bir şükür niyetindeydi. Kendi kendime diyordum ki "İntihar düşünceleri çık kafamdan!". Bazen kendi kendime "Onsuz da belki yaşayabilirim." deyince kafam "belki" kelimesine takılmıştı. İçimden acı dolu sessiz bir kahkaha atıp "Saçmalama, o senin her şeyin. O çocukluğunun her saniyesini beraber geçirdiğin biricik arkadaşın, kardeşin, ağabeyin olmadan yaşayabileceğini mi düşünüyorsun. Sen kafayı yemişsin." diye bir ses belirdi kulaklarımın derinliklerinde. Bu ses ne kadar kabul etmesem de haklıydı, o sesin haklı olduğunu kendime itiraf etmek bile beni yaralıyordu çünkü abim yoksa ben de yaktım. Artık dua etmeye başlamıştım. Duaları Arapça veya Farsça okumasam da iyi dileklerimi evrene yollayarak ağabeyimi kurtarmayı düşünüyordum fakat bunlar bile saçmaydı o yapayalnızdı. Sabahları annemin ağlayan çığlıklarıyla uyanıyordum ve babam her zamanki gibi göğsü ve başı dik ağabeyimi övüyor "O bizim oğlumuz ona hiçbir şey olmaz." diyerek annemi teselli ediyordu. Artık böyle uyanmaktan bıkmıştım, ağabeyimi istiyordum. Hala çatışma içinde olan ağabeyimin askerliğinin bitmesine iki üç gün kalmasına rağmen bir çatışma durumunda askerliğinin uzayıp uzamayacağını bile bilmiyordum. Bu tatsız merak beni içten içe yiyordu. Artık dayanamayıp camımdan "Ağabey, neredesin!" diye bağırınca gözyaşlarım âdeta sel oldu. Fakat abimin sağlığı yerinde olsun benim ağlamam hiç de önemli değildi, o bizim evimizin neşesiydi. O gidince

evi korku, hüznün ve tatsız bir endişe bürümüştü. Artık ağabeyimin evine, yuvasına, büyüdüğü yere dönmesi gerekiyordu, son günü geçmişti ve ağabeyim ortada yoktu. Bölük komutanından da bir mesaj yoktu. "Acaba ölmüşler miydi, ağabeyim öldü!" diye hıçkırarak ağlamaktan başka da bir seçeneğim yoktu. Üç dört gün geçmişti artık; aynı tatsız günü, aynı tatsız düşünceleri kafamdan çıkarmak için verdiğim çaba gitgide kaybolmaya başladı ama hiçbir zaman umudumu yitiremezdim o benim ağabeyimdi. Elimizde cep telefonlarımız bir yandan da ev telefonunun başında aralıksız beş altı saat bekliyorduk. Uyuma saatlerimiz dışında ya bekledik ya ağladık. Birden telefon titremeye başladı ve iki saniye sonra telefon zili çaldı. Annem "Yine komşulardan biridir, beni teselli etmeye çalışacak" diye düşündü. Fakat bu sefer öyle olmadı bölük komutanından gelen bu telefonla annemin yüzü aynı anda hem papatyaya hem de ağlamaya çalışan ama ağlayamayan bir maskeye dönüştü. Bölük komutanı telefonu açtı ve "Uzun tutmayacağım, tek demek istediğim tebrikler çok iyi bir evlat yetiştirmişsiniz." deyince biz ağabeyim şehit oldu diye düşündük. Fakat bu düşünceleri âdeta bir bıçak darbesiyle ortadan ikiye bölen ağabeyimin sesi, bebekken annemin kalp atışlarından daha iyi gelmişti bana. "Anne, baba, kardeşim?" dedi. Babam abimin nasıl olduğunu sorarken annem çoktan kenarda ağlamaya başlamıştı bile. Benim de yüzümde hayatımda hiç yaşamadığım bir gülümseme vardı. Kendi kendime "Acaba gerçek mutluluk bu mu?" dediğim anda abim bana seslendi ve "Canım kardeşim nasılsın?" diye bir ses yankılanmaya başladı kulaklarımda. O zamandan biliyordum bu sesi unutamayacağımı, nasıl yer edeceğini, beni koruyacağını. Ağabeyimle dört beş dakika dertleştikten sonra telefonu hoparlöre almamı istedi ve "Canlarım, size topluca söylemek istediğim bazı hususlar var. Başarı ile sonuçlanan bir askeri dönemden geçtim ve komutanımın izah ettiğine göre bu süreçten yüzümün akıyla çıktım. Oradayken aklımda hep siz vardınız. Silah tutmayı öğrenirken siz, yemek yerken siz, sınav çekerken siz, uyurken yine siz. Ve çatışmaya gittiğimde sizi bir daha göremeyeceğimden korktum. Ama korku bir yere kadardı ve ülkemi onurlandırmak üstüne sizi bir daha görebilmek için bana lazım olan şey korku değil cesaret idi. Savaşmaya başladım elimde tüfeklerle. Birçok yeni tanıştığım insanların naaşlarını gördüm..." dedi. Annem bu hikâyenin ardından dayanamayıp ne zaman geri döneceğini sordu ve bir anda kapının zili çaldı. Ben içimden "Yok artık!" demiş bulundum ve gözlerim âdeta yerinden

fırladı. Hepimiz zilin almasının hemen ardından gözlerimizi kapıya dikmiştik ama şoktaydık ve hareket etmiyorduk. İkinci kez aldıktan sonra babam kapıyı amaya gitti ve uzunca bir  zlem giderme süreci başladı. Aabeyim annemin yemeklerini özlemiş eski günlerdeki gibi tabağını silip s p rmüş . Eskiden beni sinir eden bu olay- aabeyimin yemeğinin benden fazla olması yüzümü g ld rm ş . Birkaç gün sonra her şey normale dönmüş ve bu olay zihnimize yer etmişti, hem iyi olarak hem kötü olarak.

Egehan YILDIZ 10-F

KÜÇÜK KAYAKÇI

Hüseyin, Ağrı Dağı'nın yamacında Topçatan köyünde annesi, babası ve üç kardeşiyle birlikte yaşayan on altı yaşında bir gençti. Kardeşleri arasında en büyüğüydü. Ailesine yardım etmek için yazın keçilerini otlatıyor, onlara çobanlık yapıyordu. Hüseyin'in en sevdiği mevsim kıştı çünkü karı çok seviyordu. Ağrı'da kışlar çok şiddetli geçmesine rağmen o buna aldırış etmiyordu.

Hüseyin o yaz günü her zamanki gibi keçilerini ağrı dağının eteğinde otlatıyordu. Keçiler otlarken Hüseyin su kenarında bir söğüt ağacının altına oturdu. Söğüt ağacının devasa salkımları onun dikkatini çekmişti. Söğüt ağacına hayran bir şekilde bakarken aklına okul hazırlıkları geldi. Kışın okula gidip gelebilmek için yeni bir kızağa ihtiyacı vardı, eski kızağı geçen kışın sonunda iyice parçalanmıştı. Okullar başlamadan babasıyla kızak yapacak olması onu heyecanlandırdı. Bunları düşünürken önündeki derenin sesi onun susamasına sebep oldu ve yerinden kalkıp dereden su içti. Su ihtiyacını karşıladıktan sonra sürüsünü toplayıp ağıla geri döndü.

Kış yaklaşmıştı. Hüseyin babasıyla beraber kızağı da yapmıştı ve okulların açılmasını bekliyordu. Hüseyin bu sene 11. sınıfa gidecekti. Okulun açılış günü gelmişti, bugün ilk kez kızakla aşağıdaki okuluna doğru kayacaktı ve çok heyecanlıydı. Aşağıya doğru yola çıktı gitgide kızak hızlandığından biraz korktu ama karın üzerinde kaymayı çok seviyordu. Okul aynı önceki sene gibiydi hiçbir değişiklik yoktu. İleriki derslerde okula yeni bir beden eğitimi öğretmenin geldiğini gördü. Okulun ilk günü güzel geçmişti. Akşam kızağı evine çekmesi lazımdı bu da biraz zordu. Hüseyin'in zorlandığını gören beden eğitimi öğretmeni ona yardım etti. Kızağın ipinden tutmamasını oradan taşımanın daha zor olduğunu söyledi ve nasıl tutması gerektiğini ona öğretti. Yolun bir kısmını da beden eğitimi öğretmeniyle gittiler. Bu sırada sohbet ettiler ve Hüseyin, beden eğitimi öğretmenin adının Doğan olduğunu ve aynı zamanda Ağrı Dağı'ndaki kayak merkezinde çalıştığını öğrendi. Birkaç hafta sonra Doğan Öğretmen Hüseyin'in sınıfını kayak merkezine götürdü. Kayak merkezinde nasıl kayak yapılacağının başlangıç aşamalarını öğretti. Hüseyin kayak yaparken çok eğlendi ve hemen öğrendi. Doğan Öğretmen Hüseyin'in bu işi kaptığını ve çok eğlendiğini gördü. Ders sonunda Hüseyin ile konuşup isterse sonraki cumartesi günü

gelip onunla kayak yapabileceğini söyledi. Hüseyin çok sevindi ve kabul etti. Cumartesi günü Hüseyin heyecanla kayak yaparken Doğan Öğretmen Hüseyin'in kayaktaki yeteneğini fark etti. Ders sonunda Hüseyin'e bu işte çok başarılı olduğunu ve isterse onunla cumartesi günleri antrenman yapabileceğini söyledi. Hüseyin kendi ailesinin fakir olduğunu ve bu antrenmana bunun yüzünden gidemeyeceğini söyledi. Doğan Öğretmen de bu antrenmanın ücretsiz olacağını söyledi ve Hüseyin bunu kabul etti. Hüseyin cumartesi antrenmanlarında kayak sporunun tüm inceliklerini öğreniyordu. Her cumartesi antrenmanlara hevesle geliyordu.

Bir gün Doğan Öğretmen Hüseyin'e 11 Mart'ta Erzurum'da Okullar Arası Kayaklı Koşu Türkiye Şampiyonası olacağını söyledi ve eğer isterse çok çabalayıp o yarışa girebileceğini söyledi. Hüseyin gün geçtikçe bu yarışa girmeyi daha çok istiyordu bunu bilen Doğan Öğretmen ise antrenman günlerini cumartesi ve pazar olmak üzere ikiye çıkardı. Hüseyin şiddetli kış günlerine rağmen çok çabalıyordu. Günde beş kez dağdan aşağı kayıyordu. Okulundaki arkadaşları da bunu duymuş ve onu destekliyordu. Hüseyin gün geçtikçe profesyonelleşiyordu. Yarışa bir aydan az kalmıştı, hava iyileşmeye başlamıştı, eskisi kadar şiddetli değildi onun için Hüseyin'in antrenmanları daha kolay olmuştu. Bazı günler tipi olduğundan antrenmanları iptal oluyordu ama artık hava ilkbahar havasına doğru ilerlediğinden böyle bir sıkıntıları yoktu, öbür taraftan yarışa bir aydan az süre kaldığından Hüseyin çok sıkı çalışıyordu.

Beklenen yarış günü gelmişti, Hüseyin son tekrarlarını yapıp Doğan Öğretmen ile Erzurum'a gitti. Yarışlar öğlen başladı, Hüseyin sabırsızlanıyordu. Yarışın yapılacağı bölgeye geldiğinde etrafın çok kalabalık olduğunu gördü ve endişelendi. Sonra yarış yapacakları piste gittiler, pist biraz zorlu gözüküyordu. Çünkü pistte tehlikeli kayalıklar vardı. Yarış yarım saat sonra başladı. Hüseyin'in sırasının gelmesine bir süre daha vardı. Seyirciler kalabalıktı ve tezahürat ediyorlardı bu yüzden Hüseyin daha çok heyecanlanıyordu. Hüseyin bir yandan kayanları izlerken Hüseyin'in adı anons edildi ve Hüseyin yarış için yerini aldı. Hüseyin çok heyecanlıydı, ama bir o kadar da kendinden emindi. Hüseyin kayakta yeni olsa da bu yarışa çok çalışmıştı.

Başlama sesi duyuldu ve Hüseyin hızlı bir başlangıç yaptı. Hüseyin çoğu kayaların yanından viraj yaparak bazılarının ise üstünden atlayarak pisti hızlıca tamamladı. Aşağıya inince onu alkışlarla karşıladılar. Doğan Öğretmen de onu tebrik edip, ona sarıldı. Bir süre sonra Hüseyin'in pisti bitirme süresi açıklandı. Hüseyin üç dakika kırk üç saniye ile birinciydi. Doğan öğretmen ona doğru koşup ona bir daha sarıldı. Hüseyin ne olduğunu anlamamıştı çünkü heyecan ve gürültüden o anonsu duymamıştı. Doğan Öğretmen bunu Hüseyin'e söyleyince Hüseyin çok sevindi. Bundan sonra da onlara, kalan yirmi bir yarışmacının sürelerini takip etmek düştü. En sonunda podyumda beklerken skorlar açıklandı. Hüseyin ikinci dokuz saniye ile geçerek birinci olmayı başardı. Hüseyin heyecanla altın madalyasını aldı sonra onu öpüp havaya kaldırdı. Hüseyin bu yarışmayı yüzünün aklıyla kazanmanın mutluluğunu yaşarken, bir an önce Topçatan köyüne geri dönüp arkadaşlarına haber vermek istiyordu. Hüseyin'in arkadaşları sonucu duyunca onunla gurur duydular ve onu alkışladılar. Hüseyin de bundan sonra profesyonel kayak yapmaya devam edip daha çok başarı kazanmayı hedefledi.

Yiğithan KAPTAN 10-E

Eraslan Vakfı

